

OBLACI bez VODE

Aleister Crowley

(CLOUDS without WATER)

OBLACI bez VODE

iz privatnog rukopisa

koji je objavio

velečasni C. Verey

(Aleister Crowley)

privatno štampano za optičaj među poklonicima vere

London, 1909.

ORDO TEMPLI ORIENTIS
SRBIJA

Oblaci - oni su bez vode, nošeni vetrovima; drveće čiji plod vene - bez ploda, dvostruko mrtvo, istrgnuto iz korena; razbeseneli morski talasi, koji se penušaju svojim sopstvenim stidom; zvezde lutalice, kojima je zanavek namenjena mrkla tama.

Jude 12, 13.

SADRŽAJ

PREDGOVOR	5
RUKOPIS	7
Dieu libre et libertin (Bože slobodni i slobodoumni)	8
KRALJICA VRLINA	9
Terzain	9
I. - Prorok	9
II. - Alhemičar	15
III. - Pustinjak	20
IV. - Čudotvorac	26
V. - Crna misa	31
VI. - Adept	37
VII. - Vampir	43
VIII. - Inicijacija	48
NAPOMENE	54

PREDGOVOR

Velečasnog C. Verey-a

"U sebi se dobija nagrada u zavisnosti od sopstvene počinjene greške."

Tako je pisao veliki apostol pre skoro dve hiljade godina; a izvesno je da u ovim danima - posle toga, kada se Satana izgleda vidno raspustio na zemlji, ove reči imaju posebno i zastrašujuće značenje čak i za nas, koji smo - zahvaljujući Gospodu na Njegovoj neizrecivoj milosti! - umiveni u krvi Jagnjeta božjeg i oslobođeni stega smrti - kao i pakla.

Ova strašna priča je svakako pravo Obeležje vremena. U poslednje vreme se u našoj sredini slobodno upražnjavaju gnusnosti o kojima je apostol govorio. Staviše! one su čak hvala i odbrana te utvare zla - neverovanja u Boga.

Strašna drama koju nesretni jadnik koji je zapisao ovo jezovito kazivanje ima da ispovedi, avaj! oduvek je uobičajena. Njeno izučavanje bi moglo biti korisno za nas, pošto nam ukazuje na logične posledice ateizma i slobodne ljubavi.

Za prvo - smrt, a za drugo - smrt u samom životu, od grozne, odvratne i sramne bolesti.

"U sebi se dobija nagrada u zavisnosti od sopstvene počinjene greške."

Mnogima od nas može izgledati gotovo neverovatno, koji smo možda sigurno zbrinuti u svojim lagodnim parohijama, među jednostavnim i bogobojažljivim ljudima, da bi se mogao naći bilo koji čovek da napiše gadna bogohuljenja i razdražujuće bestidnosti, koje skrnave ove stranice.

Ne može se poreći ni to da se u ovim pesmama može pronaći izvesna snaga izraza, ponekad čak nesumnjivo samozadovoljstvo fraziranjem, ali ipak uvek duboko dramatično osećanje. Avaj! kako bi smo mi bili prisiljeni da pišemo reči! Kako bi jedna umetnost u biti duhovna, umetnost koja se ponosi velikim imenima Gaskoanja Mekija, Kristine Roseti, Alfreda Tenisona i Džordža Herberta, bila na taj način uprizemljena tako "prostačkom upotrebom". Zaista, korupcija najboljeg je najgora - *corruptio optimi pessima*. Niti, čak i uz beskrajnu milost našeg voljenog Oca, može i jedan zračak nade da zlatom osvetli leproznu turobnost našeg pogleda.

Ovi oblaci bez vode nemaju u sebi srebrni sjaj.

Nesrećni čovek ne treba da strahuje da bi ga sirote sluge Božje mogle proglasiti za pokajnika, mada bi mi svi sigurno dali i poslednju kap svoje krvi da mu donesemo milost Božju. Ali, avaj, to nije bilo moguće.

Vraške mere predostrožnosti ovog ljudskog demona isključile su sve takve mogućnosti. On je umro baš kao što je i živeo - bez sumnje. Avaj! bez sumnje.

Gde li je sada ta žigosana duša? Postoji samo jedan užasni odgovor na to pitanje. Na "mestu pripremljenom za đavola i njegove anđele", jer "on koji nije verovao već je osuđen".

Čak ni u ovom modernom bekstvu, kao opravdanju bezumlja, ne možemo naći nikakvu nadu. Ništa nije jasnije nego da su ove jadne žrtve Satane bile u svojoj punoj snazi sve do sudnjeg časa.

Ludačka snaga njihove bezbožne žudnje i mržnje u svakom slučaju nije povod za samilost već za odbacivanje. Kada je naš blagosloveni Gospod bio na zemlji, On nije praštao onima kojima su ovladali đavoli. On je prosto uzimao ovo kao činjenicu - i lečio ih je.

Upravo zaprepašćujući ateizam i materijalizam savremene nauke su, u suludom nastojanju da se unište čuda našeg presvetlog Spasioca, tražili uvršćivanje "posedovanja" u bolesti.

Za našeg Svevišnjeg nema sumnji u pogledu stvarnosti demonskog pripadanja: pa zašto bi smo mi, Njegove ponizne slugе, poklekli pred bezbožnim žargonom jedne ateističke profesije?

Činjenice o ovom šokantnom slučaju dovoljno su poznate u salonima Zapada.

Ličnosti iz priče su bile osobe visokog obrazovanja i položaja.

Usled toga, i zato što bi iznošenje istine (ma kako čuvene) kompromitovalo osobe visokog ranga, a bilo je i već gadno za objavljivanje u štampi, ova tragedija nije - što se sa zadovoljstvom može reći u ovim danima zavidne požude - postala predmet javnih komentara.

Ali, supruga tog čoveka, koja se odala piću i prostituciji zbog neljudske svireposti njegove ljubavnice - moderne i gore od Lukrecije Bordžije ili gospođe Brinvije, kao i devojčin verenik, prevaren i uništen njenim mahinacijama, još uvek često obilaze okolinu žala, ona kao nesrećnica najnižeg nivoa, a on kao besposličar i gotovan zlih duhova koji trguju ljudskim telima i sramom.

Na taj način vidimo kako samo zlo rađa novo zlo, šireći se poput neizlečivog raka kroz čitavo društvo, iz jedne klice nevere i bezbožne žudnje.

Možda ću biti okrivljen za objavljivanje, čak i u ovako ograničenom obimu, ovakvih ogavnih i bogohulnih orgija ljudskog govora (ako li ne i obeležja), ali sam čvrsto rešen (a verujem da imam blagoslov Gospoda za svoj rad) da one koji sa mnom rade u velikom vinogradu osvestim činjenicama o savremenom postojanju.

Bestidna, stara guja podiže svoj nos do neba; nepostidni, Zver i Lepotica pevaju bestidne litanije svog bluda.

Ima samo kap do vrha čaše njihovih gnusnosti!

Mi koji očekujemo dolazak našeg blaženog Gospoda, zasigurno smo ohrabreni da verujemo da je ova izbeumljena uvrnutost nesumnjiv znak današnjice, da će On uskoro doći - sa rešetom u ruci kojim će temeljito da počisti Njegovo tlo - i uzeti nas, Njegove svece - ma kako slabi i ponizni mi bili - da budemo sa Njim zauvek u Njegovoj slavi, dok oni koji su Njega odbacili izgaraju u večnim patnjama, tugujući i škrgućući zubima, u onom Jezeru vatre i ognja, iz kojeg nas - nek je hvaljen Gospod! On u svojoj beskrajnoj milosti izbavi.

Ali do tog sretnog dana smo dužni da tiho i predano radimo dalje u Njegovoj službi.

Neka nas pažljivo čitanje ovih jezovitih reči prosvetli u pogledu vrlo prisutnog uticaja Satane u ovom svetu, obnaženom i bestidnom.

Neka nam pokaže svu strahotu neprijatelja sa kojim se moramo boriti; neka nam otkrije njegovu čud, tako da pod našim velikim Vođom možemo uvek iznova postizati pobjedu.

Ja se usrdno nadam da će On, koji zlo pretvara u dobro, upotrebiti upravo na svoju slavu čak i ovu strašnu i nemoralnu knjigu.

Mnogo me je koštalo da je pročitam; da razmišljam o njoj bilo je strašan sram i iskušenje; da je izdam, u mnogome protiv mog vlastitog oskudnog ljudskog rasuđivanja, pokoravajući se njegovog volji, bilo je još teži zadatak; a ukoliko bi mi bilo dopušteno da zatražim neku nadoknadu, ja ne bih tražio ništa drugo do Njegov božanski blagoslov za moje istomišljenike na Njegovom velikom polju.

C. V.

RUKOPIS

*Ovaj zapis naše ljubavi posvećujemo sećanju na
MARGERITU PORET*

I

Dieu libre et libertin, sacrifice et hommage;
De ma virginite recevez les louanges!
Votre empire triomphe sur mon pucelage,
Paradis de la boue, empire de la fange!
Dieu libre et libertin, sacrifice et hommage.

II

Chez vous les crimes infames ne sont que des blagues;
Chez vous, mon Dieu, les dieux ne sont que des idees.
Frappez votre esclave! Ah! le sang qui coule en vagues
La comblera de joie, eventree et pamee.
Chez vous les crimes infames ne sont que des blagues.

III

Satyre se moquant des femmes legitimes,
La mort est une blague, et l'amour trop comique.
Vous etes un dieu! pour vous les seules choses intimes,
Dieu qui m'a baise tant! sont les choses cosmiques.
Satyre se moquant des femmes legitimes!

IV

Dieu qui m'a baise tant! Baisez-moi done encore!
Vous m'avez rendu ma chere virginite.
C'est pourquoi follement sous vous, ah! je me tords
Eros inconnu, masque illisible et dore!
Dieu qui m'a baise tant! Baisez-moi donc encore!

V

Vous qui vous dressez sur l'abime de l'enfer,
Vous dont les plumes gravissent le haut des cieux,
A moi la bouche d'or, a moi le v.. de fer!
A l'ame, au corps! je suis la deesse dieux -
Et je me dresse sur l'abime de l'enfer.

I

Bože slobodni i slobodoumni, evo žrtve i dara;
Primate hvale koje iskazuje moje devičanstvo!
Vaša moć trijumfuje nad mojom nevinošću,
Raj blata, gliba carstvo!
Bože slobodni i slobodoumni, evo žrtve i dara.

II

Kod vas su zločini sramni samo šale,
U vas su, moj Bože bogovi samo ideje,
Udrite robinju vašu! Ah! krv što teče u mlazu
Ispuniće je radošću, rasporenu i onesveščenu.
Kod vas su zločini sramni samo šale.

III

Satir se ruga zakonitim ženama,
Smrt je lakrdija, a ljubav odveć komična.
Vi ste bog! za vas jedine intimne stvari
Bože koji me oblubi tako! jesu kosmičke stvari!
Satir se ruga zakonitim ženama.

IV

Bože koji me oblubi tako! Ljubi me još!
Vi ste mi vratili dragoceno devičanstvo
Zato se, ah! pod vama uvijam ludo
Neznani eros, lika mutnog i pozlaćenog!
Bože koji me oblubi tako! Ljubi me još!

V

Vi koji se uspravljate nad ponorom pakla,
Vi čije se perje uzdiže ka vrhu nebesa,
Za mene usta zlatna, meni k... od železa!
Duši, telu! ja sam boginja bogova
I ja se uspravljam nad ponorom pakla.

**KRALJICA
VRLINA data
ČETRNAESTERCIMA
KVIJETISTA**

TERZAIN

Kralju moj, trudim se da se sjedinim
S jednom srodnom dušom. Avaj! kako se slabašno nazire
Sjajna svetlost unutar pozlaćene kuće.
Bespomoćna i strasna, a maloumna!
Pohotljivci i gubavci! - prianjajući svi kao bršljen,
Izmiruju zdravo stablo koje spopadnu.
Večnost je trudna; ja pevaću
Sada - iz sve snage - ozbiljnog duha i ispijen,
Blistavo i samosvojno, čvrsto i plaho, da zasjam
Uzdignut poput plamena povrh slabe svetlosti zapada,
Sve dok uz pomoć ljubavi ili smeha mi ne očaramo,
Nateramo vas do Kiteronovog bodljikavog roščića -
Ah, eto! *consummatum est.*

**I
PROROK**

I

Pogledaj! Vidi! na tronošću kroz dim
Zapaljenih ubijenih, i finog tamjana.
Gle - utonule u senke dozivaju ih
Dvorane tamne gde duh guši čula.

Ja tu otvaram staru knjigu sudbine
Gde su one naslikale moju radost i mene
Oživljenog zorom pesničkog zanosa
Kako poskakujem od smeha ekstaze.

Moje oči stare s ovom zagonetkom
Sudbine kojoj težim: sudbonosnim krajem.
Ono što je zapisano je zapisano, čak i ako bi
I sam veliki Zevs da pomogne.

Čak i u proleće prvog cvetnog poljupca:
"Ovome bogovi ne daju srećan kraj."

II

Smrt samu sačuvaj! Ja ne vidim srećan kraj,
Ne vidim ga za ovaj božanski početak.
Detel! suočimo se sa sudbinom previše lošom da bi se popravila,
Uživaj u patnji zarad greha.

Da! sa tvojih usana upijam purpurno seme
Tog glatkog nara Persefona
Oprobanog u paklu; neizbežno delo
Činim i ono je učinjeno. Ničeg više ne bi moglo biti

Za nas, koje je tako strogi bog odabrao
Za tako uzvišenu tragediju, odabrane
Da toliko pate, i da se toliko raduju, prutu
I biću svog sopstvenog srama, pozlaćene i okićene

Volove koji su za našu vlastitu žrtvu
Na našem sopstvenom posvećenom oltaru poroka.

III

Iznad pustoši okeana tuge
Mi se hvatamo za blede žudne ruke koje drhte i krvare
Životom ovih naših srca, uzbuđenih i napetih
U agoniji duboko smišljenog čina.

Jer u malom čestaru kraj kapije
Gde sam te uvukao plašljivu i tajanstvenu, i ljubio
Tvoje usne, tvoje prigušeno "Volim te" nežno i nedvosmisleno
Koje se pruža da nas obavije blistavom izmaglicom

Pakla koji nas nosi - čak i tamo sam čuo
Razdirući smeh sudbine kako najavljuje kraj,
Boga pasjeg lika kako izgovara proročanske reči,
I video osvetnike kako se okupljaju okolo

Naše ljubavi, Mojra niti slama niti savija;
Erinis nas goni prema - tužnom završetku.

IV

Naša je ljubav poput sjajne sablje okrvavljene
Životima ljudi; uzdignutog iznenadnog sunca;
Nebeska horska pesma se budila; etar je ispunjavao
Sav prostor radošću da smo ti i ja jedno.

Ali u taninom i sjajnom plesu smrti
Javi se odjek te predrage pesme:
Rasprostirao se smrad zagađenog duha
Izgubljenih duša, nestvarnog mnoštva

Koje je nekada okusilo senku naše slave
I okrenulo se poštovanju zlog doma
Božanstva našeg greha, tragičnu priču
Smo spremni da napišemo, sumoran zbir

Naših kama sa pesničkom uzvišenošću reže
Po krošnji oćajanja i zločina.

V

Kao što u svojim očima čitamo ljubav i Smrt,
Vidimo miran blagi sjaj zore
Proklete nekim tragičnim bacanjem kobne kocke
Kako šiba kao svetlost preko polja i proplanka

Zubata i grozna kroz zavesu
Nebesku, ispisujući propast, propast - mi vidimo
Našu nesumnjivu radost pomućenu dvostruko izvesnim
Bolom koji slama dušu. - Pih! za tebe i za mene

Takvo gnušanje, takvo očajanje sitne su stvari.
Mi plovimo na bujici požude -
Požude duhovnije od života, koja žari
Sve dok smrt i pakao ne rastope postužitak.

Zar tako? Ali bogovi okreću svoja lica, spuštaju
Svoja sveta čela, i - ne vide srećan kraj.

VI

Zato će ljudi zapisati na našim spomenicima:
"Nevernik i razvratnik! ubica i kurva!"
Bog pacovskog lika na nebu skriven se smeje;
Radujući se u besmrtnoj zemlji.

Anđeli nas smatraju bačenima odozgo,
Sagorelima u blaženstvu, lišenima čula i misli,
Izuzetnim od lepota nebeske ljubavi
I žigosanim razornim Ništavilom.

O , blede trijumfe! prazna pobedo!
Dok mi smešuci se sedimo na paklenom prestolu
Sjajeći našom najdragocenijom sramotom,
Sazdanom od suza i postavljenom jecajima.

Ovih žrtava naših neizmernih radosti -
Dete! Ja težim ka toj bezvrednoj slavi.

VII

Pakao nema kraljicu! Ali, o tvoja usta crvena, izvijena
U poljupce što donose krv, zar ću biti sam?
Šta je sa saučesnikom u ovim stalnim delima?
Neće li tvoji vrela zvižduci odgovarati mojim?

Kao što tu tvoj žar sagoreva moju kost i srž
Grizući poput vatre i otrova u mojim venama,
Zar nećeš i dalje obavljati svoje neizrecivo pustošenje.
Promešaj čašu ovih naših zajedničkih patnji

Da bi nas opio vrhunskim uživanjem
Dražim od života, bolnijim od smrti
Dok ta đavolska blaženstva ne pređu meru
Nebesku zamišljenu drhtavim dahom

Suludih svetaca i budalastih grešnika, koji se njišu
od padine bogohuljenja do padine molitvi?

VIII

Volite me! jalova je i prazna reč da bi pomutila
(Svim svojim žarom) sjaj našega sunca!
Nikakva nebeska ili pakla duša ne mogu shvatiti
Nesnošljivu majstoriju koju mi izvesmo.

Niti Justina ni Bordžija mogu razumeti
Ni Mesalina ni Marija zamisliti
Paklenu horsku pesmu što se mračno veličanstvena uzdiže
Odjekujući nam našim večitim "Da!"

Niti će bogovi primetiti da bi trebalo onemogućiti ili slaviti
Čin koji njihovu bit potresa do u prah,
Ruši njihove snove, zavađa njihove sumorne dane.
Vrhovni, gnusni, upravlja našom žudnjom

Naoružan potpuno bestidnom mladošću
I snagom, pošto, ako mi pripadamo paklu, pakao je vredan istine.

IX

Još smo dovoljno mladi da uživamo
U nemoralu zarad samog morala.
Eva nije pala zato što je znala pravi
Plod jabuke, već jedna zmija drugu zmiju

Niti ćemo utonuti u glupavu gomilu
Koja traži neki cilj, već ćemo se izdići među nekolicinom
Koja čini snažne stvari jer su sami jaki
I ne brinu zašto nešto čine, već samo da to učine.

Tako mi nosimo svoju užasnu nepravdu
Kao svoj oreol, zato dostižemo
Bezgranične visine neiskazive ekstaze,
Neizmerne dubine neslućenog bola

Stopljenog u jedan posvećeni poljubac
Što ih u svome ukusu rastapa.

X

Mi hodamo po zemlji u svojoj božanskoj oholosti
I njenu krv pretapamo u purpurno vino,
Bojeći naša stopala vrelom, ljubavnom bojom,
Penom koja obavija sve oltare čula

Ljubavi čije božanstvo boravi na tvojim usnama
Gde se poljupci prelivaju u grozdovima
Sa vrelim žarom rasta novog greha
Dok oko nas sve otrovno cveće cveta,

A sve surove stvari i grozna obličja
Noći se bude i uživaju u našem užitku,
Dok u nama besne pustošeće oluje
Čija je majka naslada a otac đavo...

Dobro se vidi, ma kako stajale stvari,
Da bogovi ovome ne dadoše - srećan kraj.

XI

Ovenčaj me makom i hibiskusom! Ovenčaj
Ova čela velebiljem, jedićem i vrbenom!
Namažimo naša čela uljima
Tako da naša omađijana tela otplove u ravnicu

Gde je u krugu nesvetog kamenja
Neposvećeni Sabat vrhunac
Gde strašni jarac tresući svojom lobanjom i kostima
Stvara muziku koja razbija mrklinu noći

U rumeni žar bezdana
Kakav ja vidim (kada veština može iznenaditi
Našeg dušmanina Argosa i dopustiti nam poljubac)
U dubini tvojih prokletih, voljenih očiju.

Da! do Sabata gde ovenčani pokvarenjak
Likuje, sa uvijenim penisom i sluzavo-hladnom spermom.

XII

Tamo tonu bogovi, a uzdižu se đavoli. Mi plešemo,
Plešemo do ludila iščezavajućeg meseca,
U času pišemo ubistvena stoleća,
Milenijume silovanja neprirodnog raspoloženja.

Tamo je sveta tajna otkrivenog greha
I neuspeh Demetrovog uništenja,
Pročišćeni napitak crne Dione,
Panova mera obrtanja pobeđenih žena.

Ovo su samo simboli, a naše su duše stvarnost;
Ovo su svete tajne, a mi njihovi bogovi;
Tamjan Sabata dopire do nas, da ublaži
Našu zlovolju, da nas ovenča krunom

Za taj neizrecivi čin koji obuže
Nas, sevajući munjama! protivu ovoga sveta.

XIII

Ne treba ni tražiti mračno proročanstvo
Kojem ove strašne zamisli teže.
U prašini pakla mi čitamo ove reči:
"Bogovi ovome nisu dodelili srećan kraj."

Kakav bi smo kraj poželeti, ko će zgrabiti dobitak
Mi smo lišeni večnosti,
Ko sakuplja sunčev sjaj iz najhladnije kiše
I pokreće najdosadniju prozu u ritam i rimu?

Mislite li da mi ne možemo zagrejati naše ruke i smejeti se
Čak i u vatri što dijamant razara?
Mislite li da mi nećemo umesiti i najveći podsmeh
U hleb vredan nebeski uzvišene svete tajne

I da iz gorkog taloga vina samoga pakla
Nećemo proizvesti krajnje božansko opojno piće?

XIV

Vidi! rekoh. Mi nećemo oplakivati
Sudbinu mračnu ovog našeg mračnog dela.
Mi znamo da "nema srećnog kraja" - ali mi izdržavamo
Postojani kao zvezda Severnjača na nebu.

Pomešaj svoj život sa mojim - zatim dušu sa dušom
Mi grabimo napred, kao meteori, koji idu sve dalje i dalje,
Daleko izvan svemira, do nekog tamno-sjajećeg cilja
Gde se sunce ili zvezda nikada pojavili ili zasjali nisu;

Gde ćemo mi biti zla svetlost izvan vremena,
Izvan prostora, izvan misli, uzvišena u besmrtnom bolu;
Niti će zvuk dopreti do te dvorane zločina,
Samo žvakanje nazasitog zuba

Neuništivog crva naše ljubavi, čvrsto vezanog
Za - nesrećan kraj. Vidi! rekoh.

II ALHEMIČAR

I

Ljubav bolno ranjava aždaja stida,
O devico moja! njen život u mlazevima krvi
Lagano otiče. Vidim kako udružujući plamen
Žudnje - ističe. Vidim kako rđavi potop

Vremena njega ravnomerno i uporno prekriva,
Noseći našeg Boga ka prokletim dubodolinama,
Noseći našeg Boga ka jami bez dna
Odakle se ni Bog ne može izdići. Proždrljive kraljice

Zemlje okretoše svoja okrutna i mrzovoljna lica
Protiv nas; od nas se očekuje da stanemo - da prekinemo!
Ha! kako se večnost smeje njihovom vremenu,
Proganja njihovu zlobu svojim preovlađujućim mirom.

Nama je zabranjeno da volimo - kao što bi neko pokušao
U podne da zabrani suncu da se pojavi.

II

Postoji jedna alhemija što leči rane
Koje je našoj ljubavi nanela stidom aždaja zla
Svojim saveznikom strahom, koji se bori opkoljen
Sa oblacima, i tim tužnim skeptikom u volji

Koji nas izdaje u našem sopstvenom utvrđenju, koji ukrade
Ključeve i krišom otvori kapije
Dok mi spavamo, kad zora prikrije
Svoje najranije zrake a naša krv zastane

Za tren u svom toku! O tajanstvena moja devojko,
Nisam li te upozorio na neprijatelje koji se rugaju?
Slepi crvi koji se uvijaju od zavisti, pobožna krmad
Što škripe zubima vrebajući zlato i ružu

Koji plamte poput zore kada poljubac za poljupcem
Sledi i zauvek zapečati naše zlo i dobro.

III

Pogledaj! eliksir za vapeću ranu!
je li to vino koje je Avalonius izlio
Iz Crvenog pehara kada se čestita Titania onesvestila
Pred gnevom svog uvređenog gospodara?

Je li to purpurna esencija procedena
Iz Isusovog boka ispod prizivajuće bodlje?

Ili ona bleđa vaza koju je Prozeprina napunila
Sa izvora svoga tužnog vrta, hladnog i bistrog

A malo previše gorkog i slatkog?
Ili je na Dionosovom putu izrekao
Neki Basarid proročanstvo njene presvete vreline
Nad napitkom kakav sam ja za tebe sakrio

U ovom peharu mog Čarobnog oltara
Da ti ga nalijem, o device moja tajanstvena?

IV

Lola. Ime poput ljubavnog zova
Neke razdragane ptice u kucima sete.
Ono je kao veliki mesecem obasjan vodopad
Sa srcem koje lupa. Ono je kao rosna kiša

Koja poje andeoskim zvezdama. Ono je poput zvona
Kojim zvoni sveti pustinjač pozivajući
Iz lavirinta raja i pakla
neku ozbiljnu, uzvišenu, prsatu ženu

Da pruži svoje nago telo koje blista, blista
U cveću raja i plamenima Flegetona
U njegovoj usamljeničkoj sobici, da se svojom ljubavlju
Uvuče u njegov život čarolijama koje zbori

Rečima mračnim? U jedno možeš biti sigurna - da je
Moje vino poput muzike tvoga imena!

V

Devojko. Veruj mi, tajanstvena moja device,
Da će ti ime osigurati nebeski presto
Tim pre što mi svojom božanskom ljubavlju
Devojaštvo dobrovoljno dade?

Nisam ni dodirnuo škrinju neposvećenim rukama,
Niti sam grešnim poljupcima oltar uprljao:
Vretenika, rumeni cvet, vrbena, mirisna smola i molu
Jesu besmrtno cveće ka našem čestitom cilju.

Ne ako ti se opireš, već ako se ja uzdržavam,
To nam daje večiti potsticaj, redak eliksir,
Kojeg su tražili čarobnjaci i mudraci, i ne žaleći se
Do njega nikada nisu došli. Mi smo ga našli ranije, tamo

Gde bogovi pronalaze decu. O device moja, budi uverena
Da će moje vino biti isto tako čisto kao što si to ti!

VI

Slatka. O, slatka moja, ako bi sva rajska količina
Nektara bila ulivena u jedan modri okean
Njihovo divno jezgro bilo bi bedan promašaj
Nem i tužan, grub, tup i užasavajuć

Ako bi ga neko poredio sa najtananim delićem
Jednog mekog pogleda kojeg bi mi tvoje oči mogle uputiti,
Jednog pogleda tvog gipkog, umiljatog tela,
Jednog osmeha - iznenadno uzbuđena, stalno rumena!

Tada - ako bi te neko oklevetao u idiotskom stihu
Govoreći o suptilnoj sedmostrukoj slasti
Tvoje mi usne mogu odgovoriti, svu sudbinu poništiti
Jednim pomamnim poljupcem u svoj njegovoj ludosti?

O Bogovi i Muze! uделите mi milost da
Moje vino bude slatko kao Lolin poljubac.

VII

Moja. To je nemoguće, ali je tako.
Moja su usta Lolina i Lolina su moja
Kada u transu, smrću nazivamo poljubac,
Tlo nestaje, a unutarne božansko

Postoji! Nemoguće! još nijedan smrtnik nije
Pretrpeo takvo zadovoljstvo od lako zavidnih bogova;
Zbog čega možemo naslutiti da smo besmrtni, da smo
Na početku vremena

Vekovnih, na prestolima od jaspisa i bisera,
Opletenim krinovima večnosti.
Dok se na našim čelima uvijaju zvezdano sjajne kovrdže
Poput odsjaja nakita kojeg; je obasjalo sunce,

Orošeno je cveće naših venaca. Aj! ti si moja,
I pošto si moja. to ću ja naliti vino.

VIII

Sada sam ti rekao sve sastojke
Koji ulaze u sastav eliksira našeg stida.
Plamenovi već bacaju svoje užarene jezičke;
Mehurići pucaju u sićušne mlazeve strasti,

A ti i ja smo poluopijeni
(U svojim sam stihovima sakrio dušu ludila)
Time, poput pomahnitalih žena spremnih da se podaju
Pred Gospodarem mora i zemlje.

Da! mi se uzdižemo! ćubasti Kitarion
Stresa svoju crnu grivu od čežnje i riče u lovu.
Podiže svoja nakostrešena krila od bodljikavog gvožđa!
Telo tvoje pomamno žudi u krvavom danu,

O razdiruća noći! dok iz utrobe tvoje materi
Ne izvučemo lavića divljenja i strahopoštovanja!

IX

Ovo je vino pouzdan lek protiv svih žalopojki.
Ovo je vino koje veliki kraljevski anđeli koriste
Da nadahnu duše grešnika i svetaca
Za dela kojima će osvojiti svet ili izgubiti.

Jedna njegova kap je podigla Atisa iz mrtvih;
Jedna njegova kap i ubijeni Oziris se pokreće;
Jedna njegova kap; pred mladim Horusom pobeže
Tvoja vojska. Tifone! - ovo je vino moje i njeno

što ga vi Bogovi darovaste! ne u polaganim kapljama,
Već iz samog izvora odakle je dobijeno
Navirući u mlazevima kristala i rubina
Sa istinskog prestola i oltara zore.

Piješ li ga? Da, tako! i kupaj se u njemu - i otplivaj
Do prostranog svetskog večnog ruba!

X

Popiti jednu njegovu kap dovoljno je da se opije.
čvrsta se stopala teturaju, a svet se okreće unaokolo;
Jasni govor zamuckuje - prirode Bog je potonuo
U neko beznačajno mesto bezdana.

Ali onaj ko je od njega pijan u potpunosti je zdrav,
Budući da je sasvim lud; on se kreće u širokim zamasima
I ne vidi svet - gurnut u ništavilo!
Ne treba mu ni glasa da govori, jer on peva.

Šta onda sa onima koji su skupa najpijaniji
Kao što smo ti i ja, o tajanstvena device moja,
Daleko od Dionisa i njegovog mučnog sputavanja,
Daleko od Kitariona i njegove vrhunske čežnje?

Zašto se ja, čak i dok sad pijan loše žvrljam
Ove redove, ne razmišljajući - čuvam tvoj zadnji poljubac!

XI

Tako Lola! Lola! Lola! Lola! odjekuje,
I Lola! Lola! Lola! Lola! vraćaju se odjeci,

Dok Lola! Lola! Lola! Lola! vitla
Svetom u plesu pleteno belog i crnog

Koje svetluca jasno zlatnim sjajem kako pakao odgovara
Sa Lola! Lola! Lola! Lola! i nebo uzvrća
Sa Lola! Lola! Lola! Lola! - rasprostire se
Sva svetlost ka grozdastim blistavim dijamantima,

A Lola! Lola! Lola! Lola! odzvanja
Uvek iznova u ovim nezačaranim ušima,
I Lola! Lola! Lola! Lola! leluja se
Moja duša preko ka onim začaranim sferama

Gde je Lola Bog i sveštenik, i pričesni hleb i vino
O Lola! Lola! tajanstvena moja devojko!

XII

Mislim da se rana leči, jer (po zakonu
Koji obrazuje naše postojanje) ti moraš trpeti kao i ja,
Zudeti kao ja. radovati se kao ja, povući se
U isto daleko, transcendentno nebo

Ovog posvećenog zanosa. Rana
Od stida za mene je prošlost, gledajući na Bogove
Kao na samo delić mene, a prljavštine
Kao što su udarac muškaraca ili sluz žene su bez razlike

Štaviše, razređenu i gorcu
Berbu mi pijemo, mada ispijamo i talog
Nema glavobolje u turbno jutro,
Nema kolebanja u našim neumornim vrhuncima

Čime mi, o device moja, runsko inje
Kazuje da smo spoznali zagonetku staroga doba.

XIII

Nikada, o nikada te neću nazvati nevestom!
Nikad, o nikada te neću položiti
Da bih te ljubio na zamračenoj postelji
Kupajući svoje telo u koralnoj kruni,

Tvoje razbarušene kose! Niti ćemo gledati našu sjajnu kožu
Jedno drugom i stupiti na sveti stepenik
Jednako sa manjeg ka većem grehu
Visoko do prestola gde sedi kraljevska i nedosežna

Vizija Pana. O, nikada ja neću podsticati
Ovaj plamen, niti stvarati očajnu nadu
Za razarajućim krvavim raskidom, da se zaslepi
Sama Smrt patnjama odveć blaženim da bi se mogle podneti

Ne! draga moja device. Devojka kao što si ti
Može mi dati svu svoju životnu lepotu.

XIV

Avaj! utvrđeni rok je strogo određen
I nije podložan ovom našem razgovoru.
Jer, ma kako daleko ti bila, moja Lola, ipak
Si sa mnom, šapućeš mi.

Savijem glavu da pišem, a na zadnjem delu
Vrata osećam tvoje usne. Podižem glavu
Da snevam - tvoja usta sprovode svoje ugodno nasilje -
Zavaljujem se - ti si na meni - ja sam mrtav.

Da li bi moglo biti bolje? Pošto sigurno znam
Da ćeš me slediti dole u dubinu
Kada odložim pero i hartiju, i krenem
Strasnim putevima sna:

Tu ćemo piti vino koje odobrovoljava,
Lola, moja Lola, tajanstvena moja devojko!

III
PUSTINJAK

I

Usamljen si, o živote, kada nas okolnosti
Tajno ili javno drže razdvojene!
Jadikujući u turobnom danu igraju
Anemične misli; istrošeno i beskrvno srce

Udara kao da je umorno od života, kao da sam ja umoran
Koji sve ove dane nisam uopšte video tvoje lice,
Niti dotakao tvoje telo koje je moja duša želela,
Niti udisao miris mesta

Kojeg ti činiš slatkim - crni psi sumnje i straha
Zavijaju oko mene dok briga popušta šibana i gonjena,
Spuštajući me ka sumornoj proklesnoj sferi smrti
Gde od nje nema ni traga ni glasa ni mirisa

Od naše lejdi Dijane, već je čarobnica i veštica
Hekat zajašila svoju metlu - kučka jedna zverska!

II

Kao u zemlji zabrana
Čiji je narod lišen milosti pričešća,

Takvo je moje srce; sve boli koje joj nanose neprijatelji
Ništavne su naspram ove neopisive izmaglice

Odsutnosti. Gde se denu dnevni obred,
Zadovoljno proždiranje tvoga tela i krvi.
Slatka duša Hristova, moja Lola? Ja sam rastrgnut
Baš kao što bi demoni sa lica Gospodnjeg

To bili kada bi buljili u blaženstvo.
Zaustavljen sam neprocenjivim blaženstvom,
Neiskazivom krizmom, duševnom hranom,
Tobom, tvojim pogledom, rečju, dodirom i poljupcem

O Bogovi, Sudbine, Zlodusi - ko god bio Papa!
Povucite svoju kletvu - ne ostavljajte me bez nade!

III

Moja je duša kao divlji brdski proplanci
Najvećega zla na nebu pakla.
Nema snage sunca, niti plodnih kiša!
Samo gorki vetar, žestok i suv,

Šiba preko njih. Teško da se očuva pamćenje
Onoga ko tamo putuje; njegov bol zaboravlja
Zlatni sjaj svih onih drugih zemalja
Gde je on bio srećan. Tako mećava širi

Tvoju jalovu smrt kroz moju dušu, i hladi
Svaku nadu za životom čak i iz retkih tužnih klica
Ona duva iz sunčanijih dolina i srećnijih planina,
Iako su u najboljem slučaju samo beskorisni korovi.

Ja stojim - istražujem bezgranični horizont
Beznadežne nade - pa ipak moram putovati dalje.

IV

Kada smo se sreli na sat (nazovimo susretom
Sprečavanim mračnim ledom društva
Čak i zaljubljenog pogleda, pozdrav ljubavnika.
Intonacija koja znači ekstazu!)

Jedan zrak najtužnije radosti osvetlio je tminu:
Ovo - što sam te video bledu, kako patiš,
Boginjo s mirisnom smolom umesto mošusa;
Sa usnama odveć hladnim za molitvu, presahlim za pesmu

Jer sam tim uzdahom saznao ljupku
Istinu, koju su nadamnom obavila tajnom.
Tvoj je mir bio čudljivo očajanje pakla;
Ko ga pravilno shvati znaće da je to ljubav. Čudna okrutno.

Da onaj ko bi umro za tebe, slatka ubico,
Trebalo da nađe svoju utehu u tvojoj gorčini!

V

Jer ti si tu sedela, smešila, ćaskala,
Sam sam osećao tužnu hladoću
Mača u tvome srcu, nemo prokletstvo
Koje je podrhtavalo na tvome jeziku, dok je pevala

Njegova besmislena vika nužnoga razuma,
I budila besmisleni nužni smeh,
Besmisleni nužni odgovor na njega,
Dugu tužnu suludu ništavnost odmah potom.

Zamislimo da smo nastali, brzo kao misao, i stali
Pa uhvatili i poljubili - šta je mogla oluja da učini
Gore od ove gnusne magle osamljenosti?
Ko može da učini nešto gore do da ukloni sunce?

Bolje bi bilo da su se čuvali, mislim se. Jednoga dana
Ćemo poludeti, i ugasiti sopstvene živote.

VI

Pa ipak se možemo nadati; zato, a ne iz straha,
Ostali smo ćutljivi; možemo se nanovo nadati
Da ćemo odbaciti zlu godinu
I pronaći novu snažnu nadolazeću navalu osećanja.

U međuvremenu mogu krišom dozivati tvoju senku
I privući te k sebi, pa bio to i san
Ili nešto više, priviđenje Device
Koja vlada Flegetonovim turobnim tokom.

Ne! to je više: magičnom veštinom primoravam
(Moja duša!) telo moje devojkice da se pojavi
Vidljivo, dodirljivo, da se u njemu može uživati
Sve do čula zaljubljenog ćarobnjaka,

Ćijie đavolske sluge kroz bezdan i tminu
Pronose njegovu ljubavnicu na njihovom meteorskom perju.

VII

Štaviše, posećivaću te, žalosnu dok ležiš
Plaćući jer ti nedostajem; tvoje će telo
Žudeti da me dodirne jer sam
Te prožio ćarobnom mrežom

Svog divnog plamtećeg tela: oh! osetićeš
Moje poljupce na svojim usnama kao užareno ugljevlje,

I prodiranje poput strele od bodljikavog čelika
Tajna milovanja što će sjediniti naše duše.

Dotle, dok te ponovo ne vidim, sumnjaću
Nije li tvoje bledilo od ljubavnih briga
Ili od iscrpljenosti zbog dugotrajne
Ljubavi koju si od mene dobila na svojim grudima

U čvrstom zagrljaju svu noć, sa usnama koje nisu prestajale
Da proždiru prostu svetu gozbu ljubavi.

VIII

Čovek piše, i sve je lako. Ispusti pero,
I Raj se briše! Zemlja,
Lepa kao što izgleda, postaje jeziva jazbina,
A sva životna obećanja male vrednosti.

Poput majke čije je jedino dete mrtvo
Lutam, u bolu zbog pogleda, zvuka,
Dodira - bliskog, a sada uskraćenog mi.
Dete je pod zemljom - pod zemljom je -

Dete je pod zemljom - ko li je teši?
Budala od kopileta - njen sveštenik? Beskorisni glupak
Njen muž? Mrski ubica
Njen Gospod? - ukoliko ona uopšte ima Boga.

Prljave kletve iz poplave zatrovanog mi života
Neprestano bljuju mračnu penu i krv.

IX

Kao neko u transu uz pomoć kanabisa,
Čije je čulo vremenom promenjeno do izvan opažaja,
Bilo da on trpi bol ili isproba blaženstvo,
On gubi i svoj razum i svoju volju.

Dok izgovori jednu reč - koliko samo vremena prođe!
Šeta uzduž sobe - putovanje daleko
Kao u astronoma koji upravlja durbin
U najnejasniji zvezdani splet iza najdalje zvezde

I duhom putuje u tom pravcu. Tako
Mi izgleda nemoguće da bi ikada
Zrnca naše loše sreće išla tako nisko
Da bi sjajan ishod odgovarao stremljenjima;

Pa ipak tako mora biti, i vrlo uskoro će biti:
Jer ja verujem u tebe, a ti u mene.

X

Sutra je dan kada je Hrist naš Gospod
Ustao iz mrtvih; zato su prodavnice zatvorene.
Muškarci se mogu napijati, ili zaraziti, ili dosađivati,
Biti pokradeni, ubijeni, ili preporođeni - ali!

Ali oni ne smeju dobijati pisma, zabavljati se,
Ili činiti ono što bi da čine do ponedjeljka;
Odakle potiče opšte raširena
I nepromenljiva omiljenost nedelje.

Pa ipak ja prigovaram? ma kog drugog dana
Ja mogu dobiti poruku od moje Lole:
"Napetost raste. Zadovolji me kao obično!" Ne!
Za mene su sofa i Verlen ili Zola,

Dok ne prođe Hristova stvar, a grad
Ne prođe jedno svoje sopstveno uskrснуće.

XI

Ako bi ti bila prodavačica a ja pisar,
Moglo bi biti bolje - mi bi smo se sigurno mogli sresti
Sa obaveznim kišobranima u vlažnom parku
I pristojno se maziti na klupi.

Ovo je kazna koju čovek plaća za položaj
I bogatstvo! Ah, moja Lola, ja umirem
I lud sam - ili bi Gospod da sa mnom zbiva takvu šalu
Da bi diktirao takav stih dok ti plačeš?

Dopusti mi da i ja plačem, plači! oplači moju dušu,
Plači dok ne isplačeš svet čula
I, mrtvu, dosegnuh te na sjajnome cilju
Na kome si me prestigla! Plači, kažem,

Plači! Tako je bolje. Tako se stiče krizma -
Ko ju je uopšte zadobio jevtinim cinizmom?

XII

Zato ću dostojno prizivati Gospoda
Suzama ne bi li sjedinio tvoje i moje,
Polio njima neosetljivu ledinu života,
I odatle dobio nekakav slabašan rast loze

Čija će zrna davati gorak napitak tuge
Pogodan za smirenje žeđi smrtonosnije
Od one koju su poznavali Atis ili Abelard; čak i onda
Ja patim; onda neka divna prokleta kaluđerica

Čije srce udara protivu svih zabrana,
Čak i tada patiš: neka se vrati napitak
Svim ljubavnicima (koji prizivaju tužne hladne zvezde)
Za dobru sreću: tada bi smo ti i ja još jednom

(Mada bi nam još bile zabranjene reči i poljupci)
Mogli u ovome pronaći izvesnu sreću.

XIII

Jer istina je, devojko moja, mi smo imali
Skoro i više nego što je naš pravičan udeo u zadovoljstvu.
Dobri Bog Dionis odeven kao bršljen
Polio nas je napitkom iz do vrha punog pehara.

Zato radije podarimo najstrasniju hvalu
Koji naša grla mogu dati negoli da molimo za dalju milost;
Iako nas i naša tuga, što nam izjeda dane,
Takođe uništava. Bogovi se raduju osobini

Zahvalnosti Čoveka; sa svog mesta
Gledajući na smrtnike, ljuti su ako vide
Suze; oni uživaju da vide ponosno zadovoljno lice
Gospodara sebe i večnosti.

Pokažimo, razmišljajući o tome kako se dragovoljno volimo,
Smeh i hrabrost bogovima tamo gore!

XIV

Potom se sada ćudljiva pesma promenila i preokrenula
Iz tužbalice u iskonsku zahvalnicu.
Lola! moja Lola! neka naši uzvišeni glasovi
Objave svim gospodarima Eona:

Mi se volimo! neka se zamisle
Na trenutak nad tim radosnim plačem, i videćeš
Kako se dogovaraju, i osmehuju, i nagoveštavaju tvrdnju
Da niko ne može poremetiti tako svetu sudbinu.

Mi se volimo! glasno i veselo; neka nebesa
I svi bogovi ogluve! Pevaj, o pevaj!
Mi se volimo! kroz olujno paranje
Nek odzvanja pomamna himna našega trijumfa!

Čuj! razdragani hor dok vučemo zvezde
U nizovima iza naših pomahnitalih kolosalnih kola!

IV ČUDOTVORAC

I

Tada mi je Svevišnji odgovorio vetrom.
Vihorom mi je on odgovorio:
Zasuci sada rukave kao čovek i otkrij
Ako ti možeš Meni da odgovoriš kao čovek!

Ko si ti koji pomućuje mišljenje svojom rečju.
I u svom neznanju optužuješ njih
Koji su ga pre nego što je tvoja molitva nastala, čuli
I krunisali svojom dijademom strasti?

Ko li je Sin Čovečji. kojeg treba da se prisetimo?
Ili pohodimo sujetnu devicu njegovog užitka?
Pa ipak kad god je on išao stajali smo iza njega
I okruživali je svojim stalnim prisustvom?

Iz crnog vihora najuzvišeniji Bog kaže:
Zašto si sumnjao, o ti koji malo veruješ?

II

Ja Ti odgovaram iz najveće prašine.
Ja sam crv, ponižavam se, plačem
Protiv sebe za kojeg sam otkrio da sam nepravedniji
Od svih onih koji obitavaju pod nebom.

Kajem se. jadam se, o Ti
Koji si bdio nad nama i brinuo za nas,
Udarajući o prašinu ovim posvećenim čelom,
I odgovaram Ti tako iskvarenim gundanjem,

Da sam ja sav prost i sraman,
Da si Ti sav dobar i velik,
Da si Ti podario milost za izdajstvo
Čak i kada sam se suprotstavio sudbini

I Tebe prokleo. I od mene koji ne marim da se molim
Ti si odvaljao tužni zagrobni kamen.

III

Na taj način: da sam te neizmernom srećom
Sreo šetajući ulicama Londona,
Čak i kada se sa nebesa nisam usuđivao nagnati se
Da prođem tvoju kuću! Bogovi su se sažalili

Zavrteli su nas u vatrenim kočijama
U najvišim nebesima za mnogo stoleća!

Tako Ridžent Park može izgledati kao da pali želju;
Tako Arhanđel dobija platu kočijaša;

Tako svi eoni koji prolaze ostavljaju još nešto vremena
Da obeduju u određeni čas -
Ovo je razlika između proze i rime
I ovo je veliki ponor određen za list i cvet.

Britanska javnost grokće, mrlja i gundā,
Gutajući njegove pomije neurotičnih novotarija.

IV

Dovoljno smo znali da probudimo horski zanos
Prirode koja za sve ima odgovor: Zakleću se da je
Sunce izašlo; videla si drveće koje gubi lišće kako
Dobija svoju novu odoru, a zelenilo uništava mrkov.

Ništa se nije moglo pokrenuti; britanski se radnik
Dobronamerno zainteresova' za naša nežna milovanja;
Lenja dadilja i umna kuvarica
Sasvim se složiše s nama. Ljubav utiskuje

Svoj pečat na svet; sposobna je da pobudi
Naklonost svega živog.
Teče blagost, a ne zmijski otrov;
Zgaženi crv valjano umire - ali oprašta.

Kočijaš je zatražio četiri šilinga za posao,
I skoro oklevao da uzme mojih ponuđenih deset!

V

Oh! to je ponovo zanos i ludilo
Pretvorilo naše suze u poljupce koji preplavljaju
Usta koja nikada nisu bila odveć otvorena i željna
Odnosa ljubavnika.

Ah! bili smo sovuljage tame sa strahom od svetla,
Šišmiši bez poverenja u svetu opomenu vučjeg repa:
"Bol će možda trajati u noći,
Ali će radost sasvim sigurno doći ujutro."

Da, radost! kakva je radost potekla pravo iz uzvišene riznice,
Neiscrpive riznice zadovoljstva,
Bogovi su nas polivali, polivali preko mere
Jer mi volimo svim svojim životom i moći.

Veruj mi, od svih molitvi je bolje
Pokazati bogovima kako naša ljubav nadmašuje njihovu!

VI

Ne, čak ni tako ne bi mogla poverovati sudbini,
Čak ni dok ležiš u mom čvrstom zagrljaju
Teško sklopljenih očiju i usana opijenih
Svojim sopstvenim poljupcima čitavog ovog sretnog dana.

Ne, ali bogohuleći ti udaljavaš nadu,
Upućuješ me da te zaboravim, zaklela si se da si lažov,
Smejala si se govoreći jer si znala da si lagala,
Znala da - koje bi vode mogle ugasiti našu vatru?

Tako smo se mi zabavljali veštima okretima
Brižljivim dogovorima da zaboravimo jedno drugo.
Ti si odsekla tu voljenu loknu sa tvoga vrata po cenu
Prigovora - u najmanju ruku - od tvoje majke.

Dala si mi je - Bog će me zaboraviti, draga devojko,
Zaboravim li da čuvam tu loknu!

VII

Tvoja ljupkost treba da mi pomogne da te zaboravim;
Tvoje promrmljano "Volim te" poput mekih pčela
Koje zuje trebalo bi da pomogne; mada te moji poljupci draže,
Oni su usmereni samo na to da ti olakšaju,

I pomognu da me zaboraviš, zatim, čvrsta
Strasna predanost mojih mačje zelenih očiju
Prošaranih crvenom vatrom je poput napitka izmešanog
Iza same reke Lit, ili pak obožavanje vara.

Ako ima istine u predskazanju, tvoje usne
Priljubljene uz moje sigurno bi trebalo da bude neka čarolija
Da pomuti tvoje sećanje na mene: -
Jednom rečju, ako je sve što mudri govore tačno,

Dva dana odsustvovanje uz goveđe pečenje i pivo
Savršeno će me izlečiti od tebe, draga moja!

VIII

Zašto si se igrala sa tako neugodnom ludošću?
Zato što je naša strast suviše gorko-slatka?
Zato što je trenutna a izluđujuća melanholija
Jača od zanosa kada se srećemo?

Zato što jecaš sva van sebe
Nalik na ranjenika koji krvari iznutra?
Zato što ti nisi gospodar svoje duše
Dovoljno moćan da upravlja sudbinom i samnom?

Srce mi se para kada vidim kako suze
Ne teku iz tvojih zlom začaranih očiju,
Kada osetim kako plačeš u središnjem svetištu
Od bolova koji ne mogu iznenaditi peristil.

Ja bih te radije tretirao kao ljubavnicu;
Ti me teraš da ti držim predavanja poput oca!

IX

Zapisi u svom srcu, draga device, da nam je do sada
Svevišnji pomogao. Iskaži mu dužno poštovanje
(Kao što sam mu je ja iskazao što je tebe stvorio)
Ne moli, ne traži bogatstvo ni dug život

Čak ni mudrost, kako ne bi jednoga dana otkrila
Kako si opterećena hiljadama briga
(Imaj Solomonov slučaj na umu!)
Svi u frakovima i šlemovima (sa perjem)

- Retko prijatan prizor! Samo se zahvali
O svevišnjem, za ono što smo dobili, Amen!
A onda ako se Jordan prelije preko obala,
Naše loze porastu, a jedno se seme pretvori u deset,

Nastavi sa zahvaljivanjem! Čak i ako stvari krenu loše,
Jauci su manje ugodni da se čuju nego što je to pesma.

X

Nastavi sa zahvaljivanjem! Mi smo deset puta više blagosloveni
Od drugih, koji su prosto našli jedni druge.
Ako bi smo se morali razdvojiti zauvek, grudi od grudi,
Ni sada, čak ni sada, ne bi bilo nikoga

Na čitavom ovom svetu koji ne bi s pravom bio zavidljiv
S puno razloga na našoj krakotrajnoj sreći.
Nijedan život ne može podneti polučasovnu radost
Kakvu smo mi doživeli ovoga jutra! Pa zato, blagoslovi,

Blagoslovi sve što živi i kreće se i postoji!
Blagoslovi sve bogove, ne izostavljajući nijednoga!
Blagoslovi svu nebesku družinu, složnu
Da velom prekrije svoje ognjeve našeg predivnog sunca.

Blagoslovi sva sitna ushićenja što uzbuđuju
U velikoj prijaznosti naše majke svetlosti!

XI

Kako je sasvim neočekivana ta sreća bila!
Kada stvari izgledahu crne, najednom, sunce!

Sreća je samo drugi naziv za neznanje.
Mi ne znamo kako se sve te stvari odvijaju.

Ali ono što se dogodilo jednom može se dogoditi opet,
I "tako nam je Svevišnji pomogao", draga!
"Istorija se ponavlja" - što čini jasnim
"Da će nam Svevišnji zauvek biti od pomoći". Strah

I tuga su glupost; u noćima moraš spavati
(Pokušaj me shvatiti!) i ja ti mogu obećati
Da ćeš doživeti još divnije radosti
Nego što si ikada na svetu mogla zamisliti ili znati.

Drži se toga! Jednog krasnog dana ćeš budeći se naći
Mene u svom naručju, a - oh! svoje telo kako te boli!

XII

Ovo je pokušaj proročanske sposobnosti
Koji ne prelazi granice ljudske proračunosti.
Žena dobija tačno ono što želi
Ukoliko to isto neprestano želi.

Da me imaš tajno i u celosti
Tvoja je volja - sem ako tvoji poljupci nisu lagali
Pre ili posle mi ćemo dosegnuti granice snage
A sav će svet pred nama dubok i širok

Zjapiti kao ambis, u koji ćemo pasti da bismo pronašli
Čudnu ravnotežu bez oslonca,
Čudnovatu zanesenost bez razloga, bezumne
Čudne ekstaze koje rugaju i pomisli na razmišljanje.

Pre ili posle, Lola! Okolnosti
su naklonjene onima koji nikada ne propuštaju priliku!

XIII

Ovo je dovoljno da se i magarac nasmeje!
Govorim poput starog čike; a ti slušaš
Kao čovek koji čita svoj epitaf.
Ali, stvarno! Zaista! Kako naše radosne oči blistaju!

Kako naša srca lupaju! Štagod da kažemo,
Nikada ne sumnjaj, Svevišnji, da je to sve sa zahvalnošću
Ako Ti ovo činiš za ljude svakoga dana,
Kako samo lagodnim Ti možeš da učiniš življenje!

Mi bi smo da budemo poput Tebe! ako bi smo imali moć
Ispunili bi smo sav narod uzvišenim blagostanjem,
Odgajiti životno slatku divlju ružu u puni junski cvet
I njihovim pohvalama hraniti naše vlastite poljupce.

Jer, kao što ti reče "Ma kako dragi bogovi bili,
Mi bi smo mogli biti još draži iako mislim da su čudni.

XIV

Dopusti mi da se rastanem od tebe kao i do sada
Sa svečanim poljupcem i svetim poštovanjem!
Ja te volim bolje i više
Svakoga dana, pa bila ti tu ili tamo.

Divim ti se kao što se divim svetima
Koji uzvišeni trpe u svom svetilištu
Zvezdanom sjaju izvan prostoga sjaja zvezda i sunca,
Opijeniji više negoli Dionisovim vinom.

Zato čuvam; zato te molim da ti čuvaš
Mene kao tajnu i kao blagoslovenu krizmu
Koju si dobila da okitiš svoju kuću od zlata
Nekim čudnim tihim svetim egzorcizmom.

Rekla si "Volim te" - svete su tajne istinite -
Ja uzvraćam pozdrav. Ja te volim.

V CRNA MISA

I

Gospode! na oltaru ljubavi svete leže tajne.
O žrtvo spremna, da pogubljena budeš željna,
U žudnji da osetiš nož, životnog vela rez,
Da preuzmeš energiju smrti! Uplašena

Da ćeš osetiti ubitačni žar sveštenika
Hvataš ga za grlo, božanska pomama leti
Oko početnih uskršnjih gozbi
I znaj da sam se usred mrtve tame

Izgubio uz mučninu - što je isto tako tebi poznato,
Baš kao kada dozivam tvoje jake brige,
Pružam svoja usta u tvoj besmrtni poljubac,
Smatraj sebe mojom devojkom i ubicom -

U mojoj sopstvenoj životnoj krvi ja uspevam da plovim
Baš kao što su tvoji beli zubi pričvršćeni za moj vrat.

II

Ti stojiš po strani da bi se tvoj dugi bič uvijao
Oko tvog bolnog tela, vatrenim prstenovima

Mučenja, o moja vrela zaljubljena devojko
čija me strast satire kao seme i ubodi.

Poput ranjene zmiје razbesnela
Od bola, ti zabijaš svoje osećajne poljupce
U moje meso, njihova otrovna pomama pomešana
S ovim deliričnim bolom, žestoka pena

Bure na nekom neplovnom moru.
Šibaj, šibaj me dok ne izgorim! Šibaj! Šibaj!
Nije li to ludilo koje ti budiš u meni?
Nije li ovo prokletstvo molitva đavola?

Oh, đavole! đavole! Kada me ti uhvatiš i prodorno
Gledaš u moje oči, uslišavaš mi sve molitve!

III

Devica sa pohotljivošću Mesaline,
Jarčeva duša u telu sveca,
Previjaš se po meni sa svirepošću i dvopolnošću
U transu i agoniji jakog uzdržavanja.

Ti boliš, ti pečeš - hvata me vrtoglavica od tvojih udaraca
Zoveš me kukavicom i evnuhom, koji kaže Ne.
Vulkansko dete! na tvojim lažnim snegovima
Ja neću podići svoju batinu, da može dalje teći

Bujica užarene lave, koja će šišitati
I tutnjati, i upropastili svu radost zelenog sveta.
Ja volim napad tvog omamljujućeg poljupca,
Udarce tvoje ljubavi oko mene uvijenog,

Bolje je negoli slabo ushićenje i promrmljani uzdah -
Cveće pokraj puta da tugu ublaži.

IV

Pljui mi u lice! volim te. Stegni pesnice
I udaraj me! Ipak te još volim. Neka me tvoje oči
Kao užareni opali ili ludi ametisti
Proklinju! Volim te. Neka tvoja ljutnja raste

I svojim zubima razdori krvave komadiće mesa
Mog tela - ubij me ako možeš!
Ja te volim. Imaću te lepu i čednu.
Željenu devičanstvo koje izluđuje čoveka.

Da! ti ćeš se umoriti u erotskoj žudnji!
Imaću te uzdihanu - bolnu do srži -
Iscrpljenu. ali čednu (lezbijsko buncanje:
"Milovanja donose cvrkut a ne vrabac")

Izgladnela od ljubavi, ispunjena ljubavlju, tvoja duša
Smirena na pragu je nezavidnog cilja.

V

Cilj ljubavi se ne dobija od ovih
Belokrvnih budala koje se žure, venčavaju i zamaraju.
Oni ščepaju i kidaju svoja ushićenja ekstaze;
Mi znamo žudnju tajne žudnje.

Mi imamo mudrost svetih starina
Koje znaju da ono što je božanski počelo
Blješti od sivila svanuća do podnevnog skrivenog zlata
Pomrčine do tamnog crvenila - i dnevna trka je prošla.

Za nas je sjaj svanuća prokletstvo,
Mi izbegavamo razdražujuću podnevnu vrelinu:
Mi čujemo Astartu da oplakuje Adonisa,
I zatvaramo naše ljubavne kalendare u junu.

Oh, Lola! ali mi patimo. Crv samoga pakla
Boli manje od ovoga, i ima jedan raniji tok.

VI

Udaraj tvojim cipelicama po mome licu;
Valjaj se po krznima pred kaminom,
Lupajući i proklinjući đavolski soj
Čiji je cilj i nagrada Neutoljiva Žudnja.

Trljaš svoje nago telo o moje;
Izluđuješ me udarcima, ujedima i poljupcima;
Opijaš me svojim olujnim vinom;
Mi padamo u nesvest, kotrljamo se u neotkrivenim ponorima

Mučenja i blaženstva, mi se budimo i čeznemo,
Čineći nasilje nad sebi samima - opet smo svladani,
Svladani i preporođeni ponovo da nas boli, peče;
Vek za vekom juri kroz naš mozak.

Vidiš li, napokon, čedno moje? Ljubi me! Ljubi!
Nema kraja - srećnog ili ne - za ovo!

VII

Ovo je predah - moramo se ponovo rasti.
Kratki su časovi slatki: to je dobro.
Mogli bi tako oboje od ubistvenog ritma
Da popijemo otrov i probudimo se u paklu;

Ili sama smrtnost, ili skoro smrtnost, donosi
Iscrpljena duha do ukroćene pohote;

Knjiga uzajamne ljubavi trebalo bi da se otpečati,
I mi bi bili ulovljeni u zajedničku mrežu

Koja hvata običan svet. O, Gospode! jako ujedi!
Lupi po razjarenoj pohoti sa užasnim bolom!
Ujedi snažno! Udari čvrsto! Modricama s ogrebotinama i boli,
Voli ovo lice koje likuje! Ponovo! Ponovo!

O Lola! Lola! Lola! Ljubi me, ljubi!
Ne - ne! Ne ljubi! Ja ne mogu podneti blaženstvo.

VIII

Ti si đavo koji zlorado gleda na bol
Ti patiš i ja patim; ti se kreštavo smeješ
Zbog muke ovih blelih budala, par
Koga mi varamo, koga ćemo sigurno ubiti

Šapuće o ovome. Oh! radost je
Preljuba sva u slatkoj žurbi;
Izdajnik trijumfuje u svakom ukradenom poljupcu,
Kaligula i Kresida se miluju.

Voliš sebe zato što me kradeš
Od ponosno zaljubljene žene; ti me više voliš
U mom naručju kao prostitutka koja se sprema da legne,
Do svoga verenika koji je izigravao kurvu

Kada smo pripijali usta na usta, i dah za dahom
Menjali kraljevske zagrljaje smrti.

IX

Volim te zbog tvoje okrutnosti prema njima;
Volim te zbog tvoje okrutnosti prema meni;
Vidim njihovu krv kako svetluca na dijadi
Nad tvojim zaslepljujućim obrvama, svoju krv ja vidim

Usisanu duboko u tvoje telo, kako vijuga
Kao vatra u svakoj arteriji i veni
Skoncentrisana u tvom srcu, veličanstvena i duboka.
Lud sam za tobom da me žigošeš mrljom

Tvog sopstvenog poroka. Naše duše koje ubijaju sopstvenike
Nemira vrhovnih kadija, njišu se, opijene kao derviši.
Ljubav se njiše od bola! Naša otrovna rosa
Znoja i poljubaca zaslepljuje nas. Ludi monah

Koji ljubi fanatično krst koji je
Proždrao njegovo biće, nije ni upola tako lud!

X

Da! trljaj se, ti velika pohotljiva mačko,
O električno meko, razvratno krzno!
Pozovi Heru! Imaš razjarenu čeljust
Dostojnu svake zajedljivosti potekle iz nje!

Pozovi Afroditu! ona neće poslati
Vrapce iz njene nepristupačne kuće bluda!
Pozovi Artemisu! Ona neće izbeći
Da te odvoji od gorke pene tvojih mora!

Ne! Uvij se i trljaj u svili!
Pij moju krv, progutaj moju neplodnu spermu
Pošto si se podojila otrovnim mlekom
Koje izdaje device besmrtnom crvu.

Zar nismo zadovoljni zbog toga! Ljubi, Lola, ljubi,
Druže moj u krajnjim dubinama bezdana!

XI

Sledi Iačusa iz indijanskih dolina!
Stavi ga sa pesmom preko mlečno-bele zadnjice!
Drži Iačusa dok sunce zalazi!
Uživaj u njemu na cvećem prekrivenoj travi

Dok mesec sija; tada neka sklizne u šumu bez traga!
Savladaj zveri čudne i proklete kraljeve!
Pomešaj ludilo sa neobičnom ženstvenošću!
Izazivaj crnog Aornosa Dedalovim krilima!

Sve reči! reči! postoji žudnja da se izraze
Beskrajne muke, beskrajno snažna blaženstva
Koja se čuvaju u kući zanosa i tuge
Čiji je ključ jedan od naših krvlju umrljanih poljubaca

Čija ljutnja nastaje od prokletog busena
Gde mi ležimo goreći i huleći na Boga.

XII

Tako se u ovoj agoniji naglašene tišine
Prigušena pesma prolama do pomamnog vriska;
Um koji se slama prima ludo božje obesvećenje,
A divlje stvari imaju tok kao u ružnom snu:

Demoni i igrači, druidi vraćaju i plaše,
Strašni simboli prekrili su nebo,
Neviđeni terori živih i mrtvih.
Nemogući fantomi u ludom lumpovanju

Udruženi u skupove životinjskih oblika,
Krastave žabe ljudskoga lika, i zmijoglave žene,
Svi išibani i izbušeni u razbesneloj oluji
Karikature svih stvari svetih i ljudskih -

Tako su neskladne da oslobađaju napetosti
Kao što ova divlja tugovanka razara um.

XIII

Oprosti mi, o moja sveta i srećna devojko,
Lola, slatka Lola, jer uobrazilja
Svih čudovišnih stvari koje tvoju dušu užasnuše
čita se na pergamentu mog ushićenja.

Prosta, slatka i čedna naša je ljubav večna,
A ovo su njene divlje i mistične crte
Taj bes i oluja bezuspešnog nastojanja
Da se otkrije naša slava našim obožavaocima.

Lola, draga Lola, moja tajanstvena devojko,
Neka nas ne pomešaju sa bludnim porazom,
Koji ruši naš hram. Zatvori, Paladijsko svetište,
Sa našom prolamajućom slavom koja zrači posvuda!

Izdrži unutra sa mnom! Neka tišina odvoji
Ovo plišano "sada" od razgolićenog "za uvek"!

XIV

Mada ja krasim svoju misao anđeoskim uvojcima
Ili joj skidam plašt sa đavolskih kraljeva
Moja duša se odmara ugodno u tvojim milovanjima,
I ne haje za pesmu, neka se peva.

Život je samo jedno milovanje, jedna pesma radosti,
Jedno beskrajno pulsiranje ljubavi u skladu sa tobom;
Jedno beskrajno pulsiranje, uzvišeno do ludila,
Potonulo do zadovoljstva. O, udaljene i malobrojne

Zvezde koje sledite naše uzvišeno hodočašće
Unutar bezdana tišine i ushićenja
Van domašaja raskoši sveta, pokolenja,
Iluzije svetla i noći.

Zato pristaju ovi meteori da izgaraju u svojoj igri
Prigušene svetlosti našega sjaja!

VI ADEPT

I

Kao što sveti Ra putuje
U svojoj barci po nebeskom svodu,
Gledajući plamenim očima na život i smrt
U prostom stanju i običnom sadržaju:

Kao što se sveti jastreb diže u visine
Nad velikim ponorom, ledenog pogleda
Naspram mirnih golemosti vremena
I izazivajući jezu; tako ja slavim

Sa bezgraničnim zadovoljstvom radosni svet
Kojeg sam zamislio u mozgu svom.
Jedra ovog životnog jedrenjaka su spuštena;
Sidro se spušta u božanska boravišta.

Gospodar sebe i Gospoda, dobra volja i Sudbina,
Sam sam - napokon - da mogu da razmišljam.

II

Sedim uvijen u kućine vradžbina;
Obavijen misterijom; male stvari
Koje sam činio usled premora razuma,
Zvezde, ćelije, i pršljenovi, svi se čude njihovim krilima!

Ovi Bogovi i ljudi, ovi zakoni, ovi hijeroglifi
I znaci mojih čudnovatih izgleda da se vinem
U obožavanje svojih večitih litica
Koje izgradih između svoje volje i svoje želje.

Oni me ne dosežu; stvorio sam stravičnu gomilu,
Nebrojene spomenike misli,
Ali nema istoga; ovo je visoko čelo namršteno
Uzalud mudrome Gospodu kojeg bi da je uzrujao,

Ali nije - onaj koji sedi na Svetom Prestolu
Mora na njemu biti sam.

III

Vidi! da se bude Bog treba biti izgubljen za Boga.
Ono čega se držim je moja vlastita bit;
Niti ima ičega u ma kom periodu
Što može podneti užas mog prisustva.

Ja prizivam mračne bogove; kako su krhki i tanani!
Kako samo brzo skliznu s ovog užasavajućeg nivoa!

Ovo je nadnica greha felacija
Ispijena ledena sperma smrti Đavola.

Bio sam manijak koji zamišlja
Spoljni sjaj i unutrašnji teror,
Bolestan od gnusne svetlosti stvorih
Iz tame sigurnost mraka i greške.

Jer ono sam što sam - čuj! ovo "ja"
Nema ničeg stalnog čime se može meriti.

IV

Treba li da uživam u omamljivom mirisu
Što kruži oko mojih oltara? u grlima
Koja opevaju moju slavu u dostojnom mraku
Uzvišenih poklonika? Hoće li krv jarca

I volova i čoveka ispustiti mirišljivu paru
Meni koji sam? Hoće li vriska veštica
Ili cviljenje proroka pokrenuti ovaj grozni san
Ka nekoj manje melanholičnoj svesti?

Ja stvorih ljude, koji sebe učiniše bogovima
Svojih sopstvenih balega, i obožavahu ih.
Ne mogu shvatiti ove proračunate tikvane
Koji sebi dodeljuju fekalnu krunu

Iz svih trnovitih misli koje ih najviše muče;
Zaustavi vetar, i pozovi Svetog Duha.

V

Ipak trpim; jer onaj ko je Pan, on je sve.
Za njega nema bekstva u varljivu smrt.
Duša sebi svojstvena ne može nikada pasti;
Duši daha nikada ne može ponestati daha.

Sažaljenje i teror i čežnja
Ove moje tišine i samoće
Razbijeni su gorenjem i spaljivanjem
Ove gnusne visosti, ove išarane

Brilijantnosti koja svetluca plamičcima vatre
U beskonačnom etru: ovo strogo
I plemenito držanje ubrzalo je koban
Kraljevski gnev, ovo užasno zastrašujuće lice

Pred čijim pogledom lišće jasenova žuti,
Propada i kaos počinje da vlada.

VI

Kao kad žive oči čoveka slušaju
Balzamovana zavodjenja kraljice Kema
Uvijene sa mnogo začina, platna i crvnog zlata
Te bogovima čuvarima sa svake njihove strane;

Pošto je život ipak život, one se suše,
Venu i pretvaraju u pepeo kako čovek gleda:
Tako svet vrtoglavo ide ka rubu
Ovih nedokučivih očiju, koje pale

Brzo i smrtonosnije od oluja ili zmija.
Onda - o kakvog li čuda, što se ja dalje naprežem
Baziliskov plamen! - Kakvo samo čudo izaziva
Ono što čujem neotpevano od srebrne zvezde!

O radosti! O teroru! - O zar je moguće
Da postoji nešto, što je od mene odvojeno?

VII

Putovao sam; kao i zvezda. Približavali smo se; videli smo
Jedno drugo, znali jedno drugo: na tvom licu
Je moje biće sa istom veličanstvenošću i strahopoštovanjem
Boravilo; i tako smo ostali dugo.

Kakvo je bilo naše držanje?
Video sam te kako sediš, kao veliki izgubljeni Bog
Sa bogohuljenjem koje likuje u tvom pogledu
I užasom na tvojim usnama; moja je duša bila opijena

Slavom, a tvoje telo okupano u slavi,
Tako da se iz najdubljeg bezdana
Sama tmina uzburkala zbog prastarog
I fosfornog neprijatelja agonije i blaženstva.

Izvorni znak naše veličanstvene moći
Zapečatila je na svetlosti pod svetlom svetlost svetla.

VIII

Tako sada, najsvečanije i najlaganije
Naši se prsti dodirnuše i uhvatiše; naše usne posegnuše
I sa svesnom namerom stopiše njihove svete
Živote u jedan, te umanjije njihov zajednički gnev.

Do krajeva našega mrtvog univerzuma
Njihova se pomama valjala; odsada nijedan princ ni vlast
Nisu se mogli podići protiv sterilne snage takvog prokletstva
Čak ni da načas rode neku misao.

Jer sada smo znali; "samotno je"
Sedeti sam gore na prestolu;
Ali kad smo dotle došli, zablistaće:
"Divno je biti sam!"

Tišina! Budite svesni da izgovarate fatalnu reč
Koja u naše dve niti može uplesti i treću!

IX

Zato ponovo u bespolnoj svetosti
Moćni se penis izdiže u svojoj mirnoj uzvišenosti;
Moćna vagina širi svoju čednost
Protiv silovitih bogova prostora i vremena.

Bolje je biti Fedra negoli Semiramida!
Odreći ću te se, iako se usuđuješ da se
Povučeš, i rizikuješ duhovni poljubac
U zagrljajima razvratnog vazduha.

Zašto bismo dali naše krune nerođenim bogovima?
Zašto predati naše krvave vence sve do onog časa
Kada se sebi samima ne učinio sramnim i prezrenim
I ne potražimo neku veštinu da rešimo uzvišenu moć?

Ni na čas ne izazivaj tu mračnu čaroliju!
Ovaj mir prevazilazi sve moguće.

X

To izgleda njegova istina tromo tone
U blaženstvo tvojih nedara, nanjušivši zamku,
Ubijen je tvojim poljupcima od kojih mu kičma trne
I oslepeo je u senicima tvojih vlasi!

Ovo je njegova istina, njega koji se uvija i jeca
Pod naletom bolova tvojeg milovanja,
Čije srce izgara u jednom vulkanskom udaru,
Čiji je život izjelo ništavilo.

Ovo je njegova istina, i tvoja, koja se čini
Kao obična lepa tela privučena epicenskom
I sterilnom strašću, svom razbludnošću
Čednosti, sve čednosti u našoj mračnoj

I bespolnoj blagorečitosti, kojom gad valja
Svoje zverske talase ka duši čistoj kao sneg.

XI

Ovo je naša istina, da samo Ništavilo postoji,
I Ništavilo jeste univerzum blaženstva;

Da ljubavi označavaju uzvišene vrhunce,
A svetost vreba kolosalni poljubac.

Ljubavi su pisma svetih reči
Koja su suprotna kletvi "Neka bude!"
Jer su sve stvari, čak i jedna stvar, apsurdne;
I nema stvari koja je krajnji domet.

Poljupci uvode meki i svečani ton
Kojim će Izrafel duvati sudnjega dana -
Tvoje svilenkaste oči su plave kao onaj bleđi mesec
(Jer pre no što umre on postaje siv)

Kojeg veštice vide, koje će sile žudne
Pobaciti bogove kosmičke stalnosti.

XII

Neupućeni i bogohulni čovek
Gleda na svet i vidi ga kao prazan i iskvaren.
Neka on izdrži njegov užas ako može!
Nema pomoći za ovaj nesretan slučaj.

Čarobnjak učen ljubavi, hermafrodit,
Zna kako da se udvara Majci, i da je probudi:
Gledajući, u samom svom pogledu.
Samo-osvetljeni lik Tvorca.

Ja volim, a ti poseduješ mudrosti; naši duhovi plešu
Veselim se taktom na muziku kreću
U talasima kroz taj veličanstveni sjaj.
Hoćeš li se ti umoriti od mudrosti, ili ja od ljubavi?

Umoriti? O ti more ljubavi, tvoja mreškanja jure
K sebi samima, k mome mirnijem suncu!

XIII

Za tebe sam izgradio ovu čarobnu kulu reči
I prekrio je krstom svoje žudnje.
Okružio sam je pesmama blagoslovenih ptica
I uljuljao sve u nebesku vatru.

Zvezde se grle; večno sunce
I mesec daju joj svetlost; ni oblaci ni kiša joj ne smetaju;
Samo rosa Dionisa vršlja
Po ovoj trujućoj osami.

Okitio sam njen mermerni kamin
Draguljima sreće Gospodnje, i postavio
Krizelefantinske stubove uvijene poput vatre
Pod svaki mutni opalni minaret.

Zar nema prozora na istoku? Vidi
Oči ljubavi, tvoje ljubavi, suštinsko zlato!

XIV

Meni ćeš u njoj podići statuu
Iako me znaš sa očima tajnim
Kako gladno, gladno zure u tebe,
Naslađujući se našim čudnim tužnim ekstazama.

Isuši mi bolna usta blaženstvima
Usne se povijaju unazad, dah koji te želi,
Čitavo mirišljivo lice sa tvojim sasvim slobodnim poljupcima,
Duša koja se time ispušta njuši rosu

Rođenu u dubini sveta gde uistinu
Mi boravimo poput Bahusa sa Basarido
Pijani od naše umetnosti, ljubavi, lepote, snage i mladosti;
Ali postavi glavu na piramidu

Zmijastih munja, da ne bi - ali to će
Uvek biti tajna između tebe i mene.

XV

Ili, ako želiš, prizovi me kao sfingu
Sa lavovskim kandžama, volovskim grudima i orlovskim krilima
Ti si moja zagonetka, a odgovor zadire
Ispod duboke suštine stvari,

Uzdiže se iznad krajnje ivice misli
I žubori kao nestrpljiva pesma.
Ipak je "Mi smo jedno" sve, a sve je ništa;
A ovaj jedan "jedan", i "sve", i "ništa"

Čitav sadržaj naše mašte, (nagomilaće se
Velike tajne skrivene na svetom mestu
Od ljudi, a iako delimo ili ljubimo ili pevamo,
Sfinga je nema, a piramida slepa.

Sada su naše stvari u najboljem redu.
Daj mi tvoje usne, usne tvoje, pa neka umremo!

VII VAMPIR

I

Pusti me da odem! Pa zar nije dovoljno
Što me je tvoja poročnost pobedila?
Što smo dotakli čudnu, bestelesnu ljubav
Čije je srce mrtvo? Što ti i ja cedimo

Otrov hiljade zlih cvetova
I što ispijamo pehar gorčine, moja Lola?
Što si ubila moje spokojne i sunčane časove
U kojima Venera zavodi Asvonarolu?

Zašto si poprimila taj čudovišni oblik,
Nije li to zapovest zlobe i mržnje što dolazi?
Ščepala si me požudnom snagom zveri,
I kao što đavolje prstenje odzvanja od smeha.

O, slatka moja devojk, zamisli se časak!
Seti se dragog poljupca i milog osmeha!

II

Gde si ti? Ko sam ja? O, ko sam ja?
Zašto lažem i dopuštam ti? Bio sam snažan
Toliko snažan da sam mogao birati kako da umreš,
S brzom strelom iz svoga tobolca, pesmom.

Sada si me pobedila; ne puštaš me;
Ščepala si moje telo dok iz mojih modrica počinje da krvari;
Pretiš mi - mogu li to nazvati strahom?
Oduvek sam znao da nemaš srca.

Gospode! Ko sam ja? Moja Lola, pričaj mi!
Reci da me voliš; reci mi - ja sam ošamućen
Nečim strašnim i nepoznatim što vidim
Čak i na ustima koje su ljubile, na usnama koje su slavile.

Gledaš ispod oka povrh mene kao đavo koji leži
Čekajući da skoči na bebu.

III

Poljubi me barem! Uvek smo bili dobri prijatelji -
Poljubi me u ime prošlosti - poljubi me samo jednom!
Znam, ovo se završava - kao i sve slatke stvari!
Ali, kaži bar da se ne ljutiš! Pre nego što skočiš,

Oprosti mi! Mogla bi me učiniti srećnim da umrem,
Mislim, ako bi samo htela da me ubiješ nežno.

Samo jedan hitri rez brijanja - dubok rez! i
Ja bih prošao Portal zaslepljen i srećan.

Da! Uživam zamišljajući taj crveni vodoskok
Koji Teče iz mog grla da ugasi tvoju bolesnu žeđ,
Pogađa tvoje vrelo crveno srce jedan veliki crveni bol,
Tada ostaješ mirna i nasmejana kao na početku.

Dajem ti dobrovoljno agoniju svoga srca,
Ali, oh! oh! Reci mi nešto! Reci!

IV

Gospode! Ne oklevaj više! Ubij me sada; učini to!
Zašto me gledaš nemo i nepomično,
Sedeći kao smrt između mene i sunca,
Kao sfinga sa očima od žada i čeljustima od čelika?

Dopusti da klečim pred tobom, i da se molim!
Mrzim ovu agoniju nestajućeg.
Ubio si nju juče; ubij mene danas;
Ne razapinji me kao Hrista! Sada neka pukne moja kičma!

Sigurno znaš neki način - kada sa tvojih usana
Vidim tanak hladni potok sasvim crne krvi
Kako curi, tok mržnje koji žari i grabi
Moj beznačajni život koji nestaje u odvratnim mu valovima,

Budi milostiv, i prekini sa svojom okrutnošću!
Isisaj život iz mene, da mogu da umrem!

V

O, vampire koji snevaš, zašto ustaješ iz mrtvih?
Zašto si tako uznemiren u grobu?
Zašto se tvoj leš probija svetao iz svoje tamnice?
Odakle tvojim usnama boja krvi, a rumen tvojim obrazima?

Ima li čini kojima se mogu boriti protiv tebe?
Ima li pomoći bar za one koji su već posvećeni?
Ne, ako ne ubiješ, to je samo tvoje obuzdavanje.
Ja sam devica, ti si Sveti Duh.

Nema slobode, nema odbrane, nema mira
Od tebe (i sveg tvog zla) na ovom svetu:
Kroz bolne vekove se provlačiš
Kao stara zmija, uvijena u svom užasu,

Spremna da skoči, da u skoku uništi, a ipak ne skače
Dok ne naiđe na žrtvu sebi sličnu!

VI

Zar nisam lep? Tvoja mala usta se grče
Kao da si već prezasićena
Ovim čarobnim čvrstim telom koje strahuje, a ipak čezne
- Ti to znaš - za nekim zlobnikom.

Možda nameravaš da me pustiš da odem? Ah, mila!
Sedam puta blagoslovena ako me pustiš da odem.
Oh! Oh! Želim da padnem pred tvoje noge.
Zašto me probadaš tim osmehom koji govori "Ne"?

Izgovori barem to "Ne" - da te vidim kako tu poziraš
Tako je nemo ludilo - zašto me onda ne pustiš da idem?
Ja želim - a ti si mirna - da li to zadirkuješ?
Na sve je odgovor još uvek "Ne"!

Ti, kukavice! Kukavice! Kukavice! Pusti me da ustanem -
Ne mogu da podnesem tu glad u tvojim očima.

VII

Ti me se bojiš - osećam to sad.
Ti znaš, ako me sada oslobodiš, nikada više neću
Biti tako lud. Pitam se kako
Sam ikada mogao da prihvatim ovako bolnu sudbinu.

Oslobodi me! Ne izazivaj. Skloni svoj pogled!
Ne izazivaj! O, ti se smeješ! Veruješ u svoju moć
To je pogrešno - jer samo kada bih se okrenula
Ubio bih te za tren.

Da! ipak to činiš dobro - ti poznaješ užasnu težinu
Kuju proliva bleđi mir, ni Atlas je ne bi podigao.
Ti znaš da činima pobeđiš ljubav i mržnju,
Da osvojiš svet i dobiješ ga na dar.

Ti si uplašena zbog toga - nisi li rekla
Da se bojiš da su tvoje čini nada mnogom nestale!

VIII

Čak ni ta poruga ne narušava tvoj mirni osmeh,
Taj nepomični osmeh - deset puta gori od svake sile,
Gde je moja volja, moja nesalomljiva volja?
Prokleti Boga i umreti? Ne mogu ni da umrem niti da ga kunem

Ah, ili možda ipak mogu! Agonija se produžava
Ja završavam u istom tom paklu
I to je kraj emocija.
Ja sam pronašao mir, iako se bol još uvećava

On pobjednički peva u svakoj mojoj veni i nervu.
Iskušaj me, o Gospode, potresi me do srži!
Ja sam tvoj deo; ja neću pogrešiti.
Ja sam i Apolo; oslobađam jednu strelu,

Dovoljno brzu i prodornu da te pobedi,
O, Sfingo! Pogledaj! Poslušaj! I ja mogu biti miran.

IX

Sada kada pritisak i bol rastu,
A sve je bliža likujuća ruža
Tvoje lice; kao Malajac sa svojim bodežom
Koji razbesneo napada sjaj i veličinu tvoje strasti.

To mi potresa dušu; od toga si ti smirena;
Pribrana si, kao čovek
Ranjen u srce, koji znajući da je ubijen,
Prepušta sav svoj život jataganu,

Pa zadaje jedan majstorski udarac. Tako sada
Dišeš uz moje lice; tako me lišavaš odbrane;
Pesma ti je satkana od nejasnih reči koje pletu venac
Na mom čelu svojim neviđenim nasiljem,

Tako da ležim kao u zakazano vreme,
Iščekujući nečiste poljupce crva.

X

Tako si mi bliska; Gospode, ti se rađaš u meni!
Moje grešno telo peckaju poljupci
Bezbrojni, kao nepregledno more
U talasima života koji su bezgranično nahranjeni blaženstvom

Na nagriženoj zemlji. Ovo su tvoje misli,
Tvoje žive misli koje se skupljaju u mojim ustajalim venama!
Tvoje šakalsko zavijanje po svetim dvorovima;
Tvoje monstruozno đavolje seme u mome mozgu

Se smeje; oh! oni se naslađuju mojom pokvarenom krvlju;
Oni glođu ostatke slasti iz mojih kostiju. -
Kao što zbog toga isušenu zemlju poplave monsunske
Bujice, pretvarajući crnu prašinu i neplodno kamenje

U zeleno, tako se i ja čiji epitaf piše
Tvoja strast, budim da živim - da se smejem!

XI

Moram doleteti sve do potpunog kraja.
Nove smrti, nova rađanja, svakog minuta se seme obnavlja.

Mogao bih ovako beskonačno, ako ti želiš -
Sada, sada; o, ne! Neću! O, moja ljubavi!

Poštedi me! Dosta je! Imaj milosti. Nečujno jecaju
Tvoje usne u ropcu, pozivanju i plaču
Oduzimaju ti dah, koji sreća nadoknađuje
Iskupljajući se odjednom za dugotrajne agonije

Sada kada se bol nadneo nad zadovoljstvom,
Sada kada je savez smrti sklopljen,
Vino sreće teče u punoj meri.
Mesec je mrtav - sva slava Suncu!

Sada, sada! Oh, ne! Oh, ne! Ja prodišem -
Probijam. Dovoljno je. Bože! Bože! Kako si velik!

XII

Onda bliže, bliže. Ne! - Tada stani - dobro promisli -
Kakvo smo to čudo probudili. Zamisli
Da smo bačeni u ponor pakla
Ili da drhtimo na vrtoglavom nebeskom rubu -

Šta? Svejedno. Nastavi. Ne - šta je ovo?
Zašto odlagati? Do balčaka! Ah, moja, moja ljubavi
Poljubi me - ja ne mogu da poljubim tebe - poljubi me! poljubi
Oh! Gospode! Gospode! Oprosti mi; tvoj sam. -

Konji i kočije koji škrguću i zveče!
Hujanje baklji koje plamte i okružuju
Oblike koji se sjedinjuju u savršenstvo bola.
Udari vetra kroz istopljeno gvožđe -

Jedan krik svetlosti. Stvaranje mira propada
U ovoj tišini kada je stvaranje - zaustavljeno.

XIII

Tako - komedija je završena.
"Ako kralj ne voli komediju"
(Uvojak tvoje kose - opala gardenija!)
"Zašto onda, to tako ne izgleda, partneru?"

Šta će "Kralj - britanska javnost - reći
Kada shvate da je njihova žalost bila moja radost,
Njihova Hekuba moj podsmešljivi musketar?
Niti znam, niti me se tiče. Šta smo uradili,

Uradili smo. Priznaj, ipak, ti si retkost i bogatstvo!
Taj bleđi lutajući vitez pronašao je strast
U isto vreme nemilosrdnu i lepu, ti veštice!
Ti igraš igru, i to iskreno, kao igru!

Ovo je vreme tepanja - reci mi istinu!
Nikada nisam sreo nekog sličnog tebi. A ti?

XIV

Ipak je svaka komedija bila tragedija.
Ja sam iskreno doživljavao sve što sam osećao.
Zato što se točkovi okreću, zaista, da li ćemo
Poreći da točak ima i vrh i dno?

Ja sam i središte, i stojim po strani.
Ja sam Sve, koji je stvorio sve, u svemu
Što jesam kao Ništavilo. Ja sam srce sveže krvi
Ovenčano zmijom, a kaos je naš ogrtač

Ti si kao i ja; ova misterija je naša.
Ova kopilad krvi nečiste od jalovosti
Nikada nas ne mogu upoznati, lepe i slobodno rođene cvetove.
Tako oni mogu reći - i reći će - o tebi i meni:

"Ovi pesnici nikada ne razlikuju nedozreo sir od krede."
"Ovo su budalaštine o kojima ljubavnici pričaju."

VIII INICIJACIJA

I

Lola! pogledaj me sada pravo u oči.
Naša je sudbina došla po nas. Reci mi sada
Da će ljubav i dalje upravljati našim sudbinama,
A radost pokazivati garavu plutonsku obrvu.

Čuj! predviđeni strašni sud, zagrljeni strašni sud,
Steže svoje zube; bogovi smrti i rođenja
Teraju prijatelje da nas umore, Pilat je prepleten
Sa Herodom u mračnom i ubistvenom veselju.

Lola! dođi bliže! suprostavi im se! Pročitajmo
Nekada zapečaćenu knjigu, sada otvorenu za naše oči!
Osveti našu ljubav i oslobodi našu vrstu
Sa hlabrošću sve do zadnjega časa.

Pošto pasti moramo, o naoružaj nas dobro
Padnimo boreći se u prvim redovima bitke!

II

Najpre se suočimo sa neprijateljima, pobrojmo ih,
Odmerimo njihovo oružje! Ko nas napada? Mi utkasmo

U gaju i vrtu mnoge dijademe
Rosne sa svom čistotom ljubavi.

Hermes iz voćnjaka dopušta da mu kanap
Sklizne iz ruke, a strela žurno
Pogađa našu ljubav pod plamenim krilom
Tako da nebesko srce puca i krvari.

Ta otrovna strela napunjena pokvarenim klicama
Sraivila nas je sa zemljom: rana se izjeda,
Rađajući u nama svoje gnusne crve,
Sve crne larve prokletih boravišta:

Čedo naših bučnih ekstaza
Silovao je smrdljivi satir bolesti!

III

Ja koji sam te voleo - hoću li te i sada voleti,
Zubi su ti ispali, komadi mesa ti otpadaju,
Venerina je kruna na obrvi koja te svrbi,
Bakarna rumen, leprozna seda perut?

Bog čini da truli živo meso čoveka
Koji ti ispunjava usta - jedan čir - svojim ječanjem
I svi naši blagoslovi zaustavili su i prognali
Zver koja glode srž naših kostiju.

Uhvaćeni u kvarne nežnosti bolesti,
Hoćemo li se prepirati na njegovo zadovoljstvo i žar
Da se udvaram ranjivim mestima tvojih mutnih arterija
I ljubim crne čireve na tvom pegavom čelu?

Mi se venčismo intimno, moja Lola, poljupcem: -
Neka živi ljubavnik, Sifilis!

IV

Da! ali mi volimo. Mi pobeđujemo. Prokletstvo tela
Je gorko, ali ono nije osvojilo celinu.
U ovom sjajnom svemiru ima nečeg većeg od života.
Smrt ne može dotaći tajnu duše!

Nećemo ni zazirati, mada ovaj dalji bol
Udara u jetru vatrenim jezičcima,
Od nade - užasne nade - čiji blistavi zub
Se sada miče, zmijin, pod tvojim srcem!

Jer gle! nismo uzalud prizivali boga
Da olabavi pojas nevinosti;
Čak se i sada približava jezivi period
Koji plaši sve majke ovoga sveta.

S crvenim plodom tvoj je trbuh narastao
- Hvala prokletom bogu što prokle smokvu!

V

Tvoj narasli vrat ti je uvećao grudi
Iz kojih šiklja otrovno mleko; ti hvataš dah
U brzim kratkim dahtajima; nemaš sna ni odmora,
Monstrum koji se kreće u tebi je na delu.

Zasigurno monstrum! neko neprirodno biće,
Neki Minotaur stida, nikakvo zlatno jaje
Da se izlegne minijatura ljubavi i proleća
Tvog vlastitog lika, vešto proslavljenog.

Beli si labud bila! ne Zevs već Kerber
Te je silovao; ti ležiš na čudovišnim jajima -
Slatka sestro! je li vino suviše kiselo za nas?
Pili smo do dna - ne! ne! ali do taloga!

A sva njihova gorčina je valjanije piće
Od glupavog sirupa grupe piona.

VI

Još se možemo smejati građankama i seljankama
U našem ekscesu agonije i strasti.
Mi sažaljevamo te sirote čedne ženice, bljutave devojke
I mlakonje, ta stvorenja iz prašine.

Sažaljevamo sve one okolišave lajavce
Koji toroču o Isusu, etici, veri i razumu,
Ove sićušne čangrizavce, gipsane osobenjake,
čiji su životi jedna turobna ravnica, jedno kišno glupo

Doba poput njihove sive zemlje. O mamurluku škrti!
Oni stenju i naprežu se u klozetu
Crkvenom ili javnom, njihovo šokirano uvređeno blejanje
"Život ovog pesnika je bila takva greška." Da li je bila?

Budale! naša je najgora dosada bila uzvišenije uzbuđenje
Od svakog koje ste vi ikada osetili - ili ćete osetiti.

VII

Ako smo iznureni, tada telo oseća slabost.
Ne možemo podneti takva prostranstva sreće.
Čak i na ovom mučenju koje troši i prlja.
Previjamo se od zadovoljstva, u jednoj jezivoj nežnosti

Velikih Bogova Pakla. Ah! sigurno, draga.
Naš put je mudar, prevazilazi ljudski jad:

Mi smo presrećni i u jako dobrom raspoloženju.
Šta znamo? Nije važno. Znamo.

Dovoljno je to, da smo ubili Sfingu,
Izradili njeno vraćanje, razrešili njenu kob;
I mada je njeno vino smrt za onoga ko ga pije
Mi ćemo lumpovati zauvek u grobu.

Pili smo volovsku krv; a svi naši neizmireni bolovi
Bolji su od lako svarljive nevinosti.

VIII

Ah! ako telo greši, zar to ne možemo i mi?
Ne mogu li se lažljivi strvinari okupljati oko
Našeg odra, i zujati svojim sumornim pričama
Sa otezanjem i cviljenjem, Galilejskim zvukom

Šmrktanja i brundanja? Ne mogu li njihove smrdljive duše
Tumačiti naše poslednje uzdahe kao kajanje
Kada sklopimo sjajne pergamente
Naše životne radosti, da otvore posudu osećaja

Da načnu zvezdanu bocu - sjajne li prolivene tekućine?
Ovi strašljivci što puze biće nadmudreni;
Oni se neće naduveno i nepristojno rugati
Nama, niti govoriti svetu kako smo se pokajali.

Hajde, kao što smo se naprezali, pokidajmo lance
U poslednjem zadovoljstvu - da umremo zajedno!

IX

Nekada se Smrt meko prikrada kroz vratnice sna
Na vrhovima prstiju! da odnese devičanski život
Na plišanim krilima ka plavetnom ponoru;
Polagano, mirno, da je prosi za ženu!

Njegov beli konj mirno čeka dok
On nežno odgurnu bajna vrata
I uze nas. Mi smo živeli. Kako bi smo mogli da sumnjamo
Ili strahujemo? živeli smo dobro. Jer sve više

Moramo biti dobro. Čempres ne može da zaplaši,
Niti bagrem da uzbudi; zadavoljni smo
Što šetamo senovitim lugom, što lovimo
Tamnu radost sopstvenog postojanja;

Ili - da li bi smo mogli poslati glasnika - da kaže
Našoj braći o sreći Pakla!

X

Nisu li makova polja snežni plamen?
Hajde, lutajmo njima držeći se za ruke,
Bojeći sokom radosti naše usne od srama,
Cedeći njihov gorki napitak sterilnog greha!

Nisu li snene oči već mutne,
Kapci padaju i protiv svoje volje?
Ne čekaju li bogovi da ugase
Rekom Lit i poslednji plamičak vatre?

Aj, poljubimo se, draga moja; stegnimo se grčevito
Po poslednji put telo uz telo,
Pre nastupanja prelepe veštice
Koja će iznova da uzbudi naše pospane duše,

Mažući nas finim drogama i umilno,
Spremne za grob, za ljubav posle groba!

XI

Poslednji put, moja Lola! Još me tvoje ime
Ispunjava muzikom, koja odjekuje daleko
Nejasno, poput zanosa plamena nekog duha
Koji uživa na nekoj usamljenoj skrivenoj zvezdi

Iznad vidljivoga neba. Dođi k meni!
Priđi bliže! Nije li ovo blizu kao smrt?
Nismo li sami spram celokupne večnosti
Ukrašeni radošću? Ubaci mi tvoj tanani dah

U reči dobro poznate i nikada istrošene,
U poljubac koji dobro ljubi i nikada se ne umara,
U ljubav koja se dobro vodi i nikada ne napušta,
Ljubav iznad svega onoga što si ikada želela?

Aj! svo tmurno moranje životno se pretvara
U bistriji napitak kojem su naše duše težile.

XII

Kako će zveri besneti ushićene po
Našim kožama! Zaprepašćujuće dvostruko samoubistvo!
"Jeziva zbivanja". U ovome svetu ipak
Nikada nismo pristali da se pokorimo.

Što bi smo mi brinuli, u ovoj pećini blaženstva,
Ovom okeanu zadovoljstva, u kojem ronimo
I igramo se poput delfina, za užasno zujanje
Muva zunzara? Ne, one nikada nisu bile žive!

O slatki snu koji se spuštaš na ovo čelo!
O začaranosti ovog sanjivog boga,
Moja mistična sestro, moja medena suprugo,
Koja nas vodiš svojim štapom koji ne propušta

Ka cvetnim oborima ljubavi i sna
Kuda smo odlutali - O, nikada još tako daleko!

XIII

Lola, draga Lola, kako mir raste!
Kako je dremljiv ovaj svet, koji savija svoja krila
Nad nama, poput ruže koja u sumrak
Sklapa svoje crvene latice spremajući se za noć!

Kako samo promiču glasovi i likovi
Dok prolazimo ka tihom predvorju
Daleko od hirova i velova,
Izvan Ničega kao i izvan Svega!

Ah! dakle, i naš glas mora ovde pasti;
Naši su simboli samo senke na suncu;
Ljubav sama izvire iz senke poljupca;
Naše blaženstvo! O, nismo stigli ni do pola!

Borimo se sa sudbinom kao što smo se borili sa neprijateljima
Otrov nas obuzima.

XIV

Zbogom! o strpljivi svete promjenljivih trenutaka!
Dođi, Lola, spavajmo! Rajski gaj
Nas očekuju i prelepi senici
Gde je ljubav napokon naša - kao što smo i mi njeni.

Dođi, sa usnama kojima se još ljubimo, sa našim delovima
Još zajedničkim, opusti se na vrhuncu! prođi
Ka bezdanu noći gde nijedne zvezde nema!
Ka kraju izvan proročanstva!

Ah, moja Lola! "Ovo nije sretan kraj" -
Ja te volim - ah! ti me voliš - voliš me!
Jer mi smo prošli preko zamišljenog blaženstva
U kraljevstvo stvarnosti,

Gde smo krunisani cvećem - došunjaj se još bliže!
Spavaj Lola, sada! Ja te volim - spavaj - ah, spavaj!

NAPOMENE

PROROK

- I. 6. **One**. - Sudbine ili Mojre.
- III. 11. **Bog pasjeg lika**. - Anubis, Čuvar praga "Bogova" u Egiptu. Mantički u značenju proročanski.
- VI. 14. **Dete**. - Nesretna je devojka u to vreme imala samo 17 godina.
- VIII. 5. **Justina**. - Virtuozna ali žrtvovana heroina malo poznate novele Markiza de Sada.
- XI. 6. **Sabat**. - Videti u: *Payne Knight*: "Essays on the worship of Priapus", Eliphas Levi: "Dogme et rituel de la haute Magie" i dr.
- XIII. 12. 13. **Sigil**. - Oznaka, skup znakova.

ALHEMIČAR

- I. 8. **Proždrljive kraljice**. - Otuda ovi uvrnuti, bednici se usuđuju da govore o svojim ljubaznim i božanskim vezama.
- II. 11. **Slepi crvi - pobožna krmad**. - Jadne sluge Gospodnje! Pa, dobro! u Njemu mi nalazimo utehu: poput našeg Blaženog Gospoda, možemo da opraštamo. Na našem je voljenom Svevišnjem da izgazi vratove naših neprijatelja, i da ih zauvek otera u mrklu tamu.
- V. 12. 13. Ovo mi je sasvim nerazumljivo.
- XI. Mislim da se ovo naziva eholalija, i da je pouzdan znak "degeneracije"; ili, kako se to meni čini, ludilo koje je, strašno li je to i napisati, otišlo izvan domašaja bezgranične milosti Gospodnje. "Strašno ću ih obmanuti."
- XIII. 9. **Plamen**. - Kako je samo mračan sav ovaj simbolizam.

PUSTINJAK

- IV. 7. **Mirisna smola - mošus**. - Miomirisni tuge i strasti. Mnoge prostitutke se jako mirišu mošusom, ne bi li lakše namamile svoje nesretne žrtve.
- VI. 8. **Devica**. - Prozerfina ili Hekata. Ja mislim ova druga, jer je Prozerfina postala žena Hada.
- VII. Ovaj odvratni sonet izgleda da se odnosi na suludu magijsku praksu putovanja zvezdahim dvojnikom.
- IX. **Kanabis**. - Indijska konoplja, droga koja izaziva manijačko trovanje.
- X. 12. **Verlen! Zola!** - Ovo su vampiri koji isisavaju vrlinu iz naših mladih ljudi, stranci koji kvare naše čiste manire!
- XII. 7. **Atis - Abelard**. - "Žed" ovde jasno označava bezbožnu strast, jer su i Atis i Abelard bili osakaćeni.
- XIV. 13. 14. Kakva luda megalomanija!

ČUDOTVORAC

- I. 1. Strašnog li bogohuljenja od ovog prilagođavanja posla njihovim zlim namerama!
- IV. 14. **Deset**. - Vulgarnost uvek mora da ide zajedno sa zlobom. Hrist nije samo spasenje, već i pročišćeni uticaj.
- V. 6. **Vučji rep**. - Zodijačka svetlost, koja se vidi pred zoru.
- XIV. Verujem da ovakva smesa prostakluka, bogohuljenja, vulgarnosti i mračnjaštva, kakva je ovaj niz soneta, još nije znana. Ali još gore tek dolazi!

CRNA MISA

- XI. 6. Odnosi se na Baka Euripidovog.

MAJSTOR

- I. 1. **Ra**. - Bog sunca.

5. **Horus**. - Soko, takođe Bog sunca.
- II. 1. Tijanski Apolon, notorni pseudo-Hrist, običavao je da se prekrije vunom kako bi meditirao.
- III. 7. **Felacio**. - Samo rečnik latinskog može da otkrije jezoviti užas ove besramne reči.
- IV. i dalje. Nemoguće je davati komentare za ovaj šokantni "greh protiv Svetog Duha": porediti samoga Duha ili Dah Gospodnji sa - o, Svevišnji, dokle?
- VI. 11. **Bazilisk**. - predivno biće koje je ubijalo sve što bi spazilo.
- IX. 1. **Lingam**. - Bog Indusa (!) - muški polni organ.
2. **Joni**. - Njegov ženski parnjak. Zar je trebalo da siroti Indusi obožavaju ove sramne stvari. A mi? O, kako je bedan i neodgovarajući sav naš misionarski napor! Pošaljimo više, i još više, našoj prolaznoj braći!
5. Fedru je odbio njen sin Hipolit; Semiramidu je željno grlio njen sin Ninus.
- XI. 1. **Samo Ništavilo postoji**. - Ima mnogo metafizičkih besmislica uzetih iz nemačke ateističke filozofije, u ovim pesmama. Zlobni filozof je mnogo opasniji od prostog razbludnika.
10. **Sudnji dan**. - Strasni arhaizam za sudnji dan. Kako li se pisac usuđuje da govori o ovom velikom danu, kada ćemo svi biti zauvek prokleti? "Jer, onaj koji ne veruje već je kažnjen".
- XII. 6. **Majka**. - Priroda. Kako bi samo istinite bile ove odlučne reči, samo kada bi umesto "čarobnjak učen ljubavi, hermafrodit" sa svim svojim praznoverjem, bogohuljenjem i računjaštvom, bilo napisano "od Hrista spašeni grešnik, izveden na pravi put".
- XV. 10. **Velike su tajne skrivene na tajnom mestu**. - Nešto klasičniji izraz za "tajne stvari na svetom mestu".

VAMPIR

- I. 8. **Savonarola**. - Azijski firentinski lekar.
- V. 1. - 6. Radi jednog dobrog, savremenog izlaganja o vampirima i njihovim navikama, videti Gosp. Bram Stokerovog *Drakulu*.
- IX. 3. **Bodež**. - Malajski bodež.
4. **Razbesneo napad**. - Poludele od pića, ove su veštice divlje trčale kroz grad, ubijajući sve na koga nalete, sve dok i same nisu ubijene. Samo Hristovo Jevanđelje može takve spasti.
8. **Jatagan**. - Jatagan, avganistanska sablja.
- XII. 12. Pisac očigledno misli na "Besemerovu peć za topljenje".
- XIII. 1. "Komedija je završena".
5. - 7. Podseća na Hamleta i Playere.
10. 11. Podseća na Kejtinu Belu damu bez milosti.
- XIV. 10. **Kopilad krvi nečiste**. - Hrišćani! O Spasioče? Šta si došao da spasavaš?
6. Citirano iz Arnoldove Nebeske pesme.
7. 8. Citirano sa magičnog papirusa, koptskog.

INICIJACIJA

- III. Ovaj šokantni sonet budi sažaljenje i odvratnost u jednakim količinama. Da su barem samo onda bili okrenuti ka "Velikom fizičaru!", ali ne! "Faraonovo srce pod teretom Gospodnjim".
- IV. 14. Avaj! nema sumnje da se pesma odnosi na našeg blaženog Gospoda i Gospodara. Jalovo smokvino drvo je bilo bez sumnje kamen spoticanja za mnoge slabašne duše. Ali, smokvino drvo ima ovde jedno dublje značenje, u smislu njene veze sa izvesnim groznim oblicima bolesti, a simbol je radosti. Videti: Rosenbaum - *Plague of Lust*.
- V. 1. **Narasli vrat**. - Praznoverje drevnih naroda je bilo da se vrat uvećava u prvoj bračnoj

- noći, a devičanstvo se proveravalo srazmerom lobanje i vrata. Videti: *Beverland - Draped Virginity*.
- VI. Sirote, obmanute žrtve Satane! Kada bi oni samo znali svetu radost barem nekolicine Isusovih ovčica!
- VII. 13. **Volovska krv**. Drveni narodi su je smatrali otrovnom. Veruje se da je Temistokle od nje umro.
- IX. 9. **Čempres**. Simbol smrti.
10. **Akacija**. - Simbol uskrsnuća.
- X. 1. **Makova polja**. - Oni su se ubili laudanumom.
- XII. 1. **Jahus**. Videti Swiftov *Voayage to Laputa*. Treba se bojati toga da je možda rukovodilac nameravao da se naruga ljudskom društvu, rasi zbog koje je Gospod umro.
- XIII. Χαίρετε νυχώμεν. Radost osvajamo. Jako je čudno kako Satanina slepoća i bes njih vodaju do poslednjeg časa. Čak i kada su umrli, možda se čuo samo poneki žestoki plač pokajanja zbog smrti Spasioca svih ljudi; a vratnice Raja se otvoriše kada je Satana, obmanut svojim vrebanjem, uz viku upao u jamu. Ali avaj! nema takve reči: ništa drugo do Paganski epikureizam čak i u čeljustima smrti.

MOLITVA

Milostivi i voljeni Oče, svemogući Gospode, udeli nama Tvojim pokornim slugama i poklonicima dvostruki delić Tvoga Duha tako da naše oči mogu biti otvorene sa zlobu onih koji Te ne vole, da uz Tvoju milost naša služenja mogu poslužiti da njih izbavimo iz mraka na Svetlost, vrlinom našega razapetog Svevišnjeg, koji je ustao i zavladao, Tvog jedino rođenog Sina, u čije ime tražimo ovaj Tvoj Blagoslov, U ime Isusa Hrista, Amen.